Pr. VICTOR MOISE

MIȘCAREA LEGIONARĂ ȘI CREDINȚA STRĂMOȘEASCĂ

HORIA STAMATU

ACATISTUL MOȚA-MARIN

EDITURA MAJADAHONDA

Ilustrația de pe coperta I : Monumentul Moța-Marin de la Majadahonda (Spania).

Ilustrația de pe coperta IV-a : Biserica Sf. Ilie-Gorgani (București).

Preot Victor Moise

Mişcarea Legionară şi credinţa strămoşească

•

Horia Stamatu

Acatistul Moţa - Marin

EDITURA MAJADAHONDA

Bucureşti, 1994

Editura „Majadahonda"
Director: MAriana VLAD
Consilier: Radu-Dan VLAD
Tiparul executat la Tipografia „General Ltd".
ISBN: 973-96726-0-4

Preot Victor MOISE

MIŞCAREA LEGIONARĂ ŞI CREDINŢA STRĂMOŞEASCĂ

Creştinism şi naţionalism

Relaţiile dintre Mişcarea Legionară şi Biserică sunt bine precizate şi toată suflarea românească a putut să le cunoască pe viu din scrierile conducătorilor legionari, din viaţa şi activitatea lor timp de mai bine de doisprezece ani în ţară şi apoi timp de 50 de ani în toată lumea pe unde au fost fugăriţi.

Dar, pentru că Mişcării Legionare i s-a pus pumnul în gură, lanţuri la mâini şi la picioare, pistol în tâmplă şi în ceafă, şi ştreang la gât, duşmanii ei, ai Neamului şi ai Bisericii au debitat minciuni groteşti sub care adevărul a fost axfisiat.

Tocmai restabilirea adevărului necesită tratarea acestui subiect.

Întru întâmpinarea acestei necesităţi, editura „Vremea" scrie pe coperta a IV-a a cărţii *Menirea Naţionalismului*, a comandantului Horia Sima, următoarele: „timp de jumătate de veac poporului român i-a fost refuzat accesul la informaţie. Adevărul istoric a fost cenzurat, deformat şi transformat într-o unealtă ideologică". (1) Nu este suficient să recunoaştem că am fost dezinformaţi, trebuie să spunem adevărul şi să facem ca el să fie cunoscut, în primul rând de generaţiile tinere, de intelectuali, ca

să-l aibă în vedere la structurarea idealului lor, la formularea crezului generaţiei lor (2), şi apoi pentru ca acest adevăr să servească la „restaurarea completă a demnităţii româneşti"(3), demnitate grav afectată de mişelille în care a fost ascunsă.

Pe minciună nu se poate construi nimic trainic şi Neamul nostru are nevoie de construcţii trainice. Temeliile viitoarelor construcţii româneşti trebuie aşezate pe stânca adevărului, nu pe nisipul instabil al minciunilor.

Mişcarea Legionară lucrează numai cu adevărul, chiar dacă trebuie să plătească acest lux cu preţ de sânge. Legionarii ştiu de la Domnul Iisus Hristos că adevărul îi va face liberi. (In.8,32), şi mai ştiu de la Sf.Ap. Pavel că cei care stau împotriva adevărului „sunt oameni stricaţi la minte şi netrebnici pentru credinţă" iar „nebunia lor va fi vădită tuturor" (2 Tim.3.8-9).

Iar subsemnatul, în anul 1994, în România zilelor noastre, împreună cu psalmistul „din neam în neam voi vesti adevărul tău cu gura mea" (şi cu scrisul) (Ps.99.2), chiar dacă, la noi, adevărul umblă tot cu capul spart.

Mişcarea Legionară este o formaţie politico-socială naţionalistă şi naţionalismul său a fost socotit, pe nedrept, ca incompatibil cu credinţa creştină. Acesta este aspectul pe care trebuie să-l lămurim pentru o cât mai bună înţelegere a celor ce au fost şi a celor care vor urma.

Cuvântul „naţionalism" s-a născut şi a crescut din cuvintele „naţie" şi „neam". Ori, prin aceste cuvinte noi exprimăm o realitate şi anume „o mare comuniune de dragoste şi de destin" (4). Fiind o comuniune de dragoste şi de destin, naţionalismul nu este ceva artificial, ceva adăugat, ci „o realitate dată, o stare de spirit a unui popor" (5). Neamurile nu sunt o invenţie, ceva artificial, ci realităţi. (6).

Comuniunea de dragoste se exprimă prin limba

comună, prin obiceiurile, prin portul, prin cultura specifică, iar destinul comun dă aceeaşi direcţie neamului în funcţie de năzuinţe, de destinul trasat de Creator.

Pentru ca naţionalismul să nu eşueze în egoism şi în ura faţă de alte neamuri, ca să nu devină şovin, credinţa creştină este o necesitate.

Pentru ca naţionalismul să poată rezolva problemele cele mai grele, care-i depăşesc posibilităţile naturale, el are nevoie de credinţa creştină care asigură ajutorul divin. Aşa se explică afirmaţia teoreticienilor naţionalismului că „spiritualitatea naţionalistă este inseparabilă de misterele ultime ale existenţei noastre, aşa cum au fost ele revelate lumii de Hristos" (7). Şi astfel Conducătorii Mişcării Legionare declară că „nu poate exista naţionalism fară creştinism" (8). Dezminţind învinuirea de şovinism, naţionalistul creştin „vede în existenţa fiecărui popor un miracol şi consideră creaţiile popoarelor un dar divin" (9). Naţionaliştii se aseamănă cu acei gospodari tineri şi harnici care făcându-şi o bună stare materială, o gospodărie prosperă, nu afectează cu nimic pe ceilalţi gospodari din sat.

Ceea ce este unic la Mişcarea Legionară şi o deosebeşte de absolut toate mişcările naţionaliste din lume, este faptul că ea este structurată pe învăţătura creştină; ea valorifică mai ales tradiţia creştină românească (10), că ea valorifică prin ideologia şi prin practica sa învăţătura Domnului nostru Iisus Hristos; că-şi propune realizarea creştinului autentic, că descoperă sufletul naţiunii şi că formulează drept scop al luptei sale mântuirea creştinească a Neamului românesc, şi că are ca punct final învierea Neamului în Împărăţia lui Dumnezeu.

Apreciind valoarea creştinismului în lupta de refacere a societăţii româneşti, Petre Ţuţea ne cere să fim creştini şi pe urmă români, şi memorând calvarul său şi al camarazilor săi din închisorile comuniste ca şi neocomunismul

care a furat revoluţia, el constată cu durere că „e foarte greu acum să fii român" (11). Ca să nu ne descurajeze, ne propune o formulă minimală: „Dacă suntem creştini ieşim din impas prin forţa Bisericii Creştine şi prin geniul politic al poporului român" (12).

Doctrina legionară, în fundamentele ei, este o nouă concepţie asupra lumii şi a vieţii (13), ea oferind „o nouă orientare spirituală în viaţa neamului nostru" (14).

Adevăraţii legionari au trăit creştinismul la cote foarte înalte, ca nişte călugări care s-au supus la o viaţă aspră. Mai mult decât creştinii obişnuiţi, ei s-au adâncit în mistica creştină, au trăit unele dintre voturile monahale, au ajuns la extaz şi s-au învrednicit de a se jertfi pentru Hristos.

Aşa după cum nu orice creştin poate îndeplini voturile monahale, nici orice român nu poate deveni un legionar. Aşa cum călugării nu disprețuiesc pe cei ce trăiesc în viaţa de familie, în lume, nici legionarii nu-i jignesc pe ne-legionari, ci îi iubesc şi îi ajută şi se jertfesc pentru binele lor.

Ca să scoatem în evidenţă seriozitatea cu care legionarii întâmpină viaţa, vom prezenta jurământul depus de legionari pe trupurile martirilor Ion Moţa şi Vasile Marin.

„Noi înşine jurăm:

- Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogăţire materială.

- Să trăim o viaţă aspră şi severă, cu alungarea luxului şi a îmbuibării.

- Să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului de către om.

- Să jertfim permanent pentru ţară" (15).

Această viaţă jertfelnică la care s-au angajat legionarii prin jurământ este cerută şi de Domnul nostru Iisus Hristos. „Dacă voieşti să fii desăvârşit du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor, şi vei avea comoară în cer, după aceea

vino şi urmează-Mă" (Mt.19,21).

Şi totuşi, în locul evidenţei, Mişcarea Legionară este socotită de unii ca necreştină, iar de alţii ca o sectă religioasă.

Propaganda de defăimare a Mişcării Legionare vine de la cei care fac rău şi pe care Mişcarea Legionară îi incomodează. Aceştia sunt cei vizaţi şi de Mântuitorul: „Lumina a venit în lume şi oamenii au iubit mai mult întunericul decât Lumina, căci faptele lor erau rele. Căci oricine face rele urăşte Lumina şi nu vine la Lumină pentru ca faptele lui să nu se vădească" (In.3, 19-20).

Înfiorat de această campanie de defăimare a Mişcării Legionare, Mircea Eliade scria: „Dacă ar fi trăit astăzi Eminescu, ar fi fost considerat hitlerist şi fascist. Antisemitismul şi naţionalismul său feroce ar fi stârnit împotrivă-i cohorte de critici şi de moralişti, ar fi fost astăzi copleşit de injurii, de calomnii, de intrigi. Mihail Kogălniceanu ar fi fost un barbar, Vasile Conta un hitlerist inconştient, Bogdan Petriceicu Haşdeu, cel mai de pe urmă huligan" (16).

Aceşti defăimători care „se tulbură" că legionarii ţineau într-o mână crucea şi în cealalaltă pistolul, se vede că n-au de unde să ştie că şi Ştefan cel Mare a luptat împotriva invadatorilor şi şi-a apărat ţara ţinând într-o mână crucea şi în cealaltă paloşul, şi totuşi Biserica l-a trecut în rândul sfinţilor.

Ataşamentul legionarilor faţă de Biserică nu trebuie apreciat după declaraţiile celor care iubesc întunericul, ci el poate fi apreciat după ceea ce au făcut, ceea ce fac şi ceea ce au declarat întemeietorii Mişcării Legionare. Şi în privinţa aceasta mărturisirea Căpitanului este clară şi mai presus de orice discuţie, este sublimă: „Cred în superioritatea nepieritoare a principiului Bisericii Creştine." „Biruinţa veşnică şi adevărată este biruinţa născută din martiriu" (17). Dar problema trebuie pusă în cadrul său

larg. Preoţii binecuvântează cu mâna lor armele celor care pleacă la război. Ei merg în fruntea armatei şi îndeamnă trupele „să se lupte cu vitejie, să reziste, să tragă" (18). Este vorba de războiul drept, de apărare. In cadrul acestui serviciu de sfinţire a armelor se citeşte psalmul 34 cu cuvintele: „Să nu se bucure de mine cei ce mă duşmănesc pe nedrept, că mie de pace îmi grăiau şi asupra mea vicleşuguri gândeau" (19). „Să fie ruşinaţi şi înfruntaţi deodată cei ce se bucură de necazurile mele" (20). Se cere prin rugăciune ca armele binecuvântate să-i înspăimânteze şi să-i înfricoşeze pe vrăşmaşi (21). In cea de a doua rugăciune se face amintire de lupta lui Avraam şi a lui Ghedeon, de David. „Iar pe ostaşii noştrii fă-i puternici pretutindeni şi împrăştie duşmanii" (22). La stropirea cu apă sfinţită se dă binecuvântarea pentru ca să se pogoare şi să fie asupra armelor acestora, şi asupra celor care le vor purta, spre păzirea şi apărarea adevărului lui Hristos (23). Ierarhul sau preotul care sfinţeşte armele se adresează ostaşilor stropindu-i cu apă sfinţită: „Îmbărbătaţi-vă şi să se întărească inimile voastre ca să biruiţi pe vrăjmaşii voştri, având nădejde în Domnul" (24).

Deci, după învăţătura Bisericii se poate ţine într-o mână crucea şi în cealalaltă arma, iar ostaşul care ucide pe inamic nu-i un criminal, ci un viteaz care primeşte şi o decoraţie.

Nu ni se cere decât să înţelegem că şi legionarii sunt nişte ostaşi care-şi apără Ţara, Neamul şi Credinţa cu vitejie, cu eroism, folosindu-se de armele ce le au la îndemână.

Să nu uităm că în vara anului 1940 România fusese ciopârţită şi continua să fie ameninţată de Rusia bolşevică!

Ca şi creştinismul în primele veacuri, Mişcarea Legionară a fost prigonită.

În cadrul ei s-a adeverit cuvântul lui Hristos: „Dacă

pe Mine M-au prigonit şi pe voi vă vor prigoni"(In.15,20). Prigoana n-a constituit o sperietoare pentru legionari; ei se aşteptau la o astfel de reacţie. Sf.Ap.Pavel îi scrisese de mult ucenicului său Timotei, şi legionarii ştiau din şedinţele lor în care studiau Noul Testament, avertismentul că„toţi care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniţi"(2 Tim. 3,12). Recunoaşterea acestei realităţi dure n-a speriat pe nimeni. Îndemnul care a făcut să vibreze inima lui Timotei şi a legionarilor este dat tot de Marele Apostol: „Luptă-te lupta cea bună a credinţei, cucereşte viaţa veşnică la care ai fost chemat"(1 Tim.6,12). În lupta cea bună a credinţei s-au mistuit ca torţe vii legionarii.

Doctorul în drept, Ion I.Moţa, eroul de la Majadahonda, în deplin acord cu cuvintele Sf.Ap.Pavel, s-a angajat pe drumul jertfei, iar declaraţia sa este sfinţită cu sângele său. El scrie: „Vom urca Golgota, oricât de grozavă ar fi. Vom căuta să urcăm întregul Neam pe ea, siguri fiind că vom învia, biruind desăvârşit, chiar de-ar fi să murim" (25). Nu vrem să prezentăm ostentativ meritele, jertfele legionarilor, dar, în faţa celor care blamează Mişcarea Legionară ne vedem siliţi, noi care cunoaştem direct Mişcarea Legionară, noi care am făcut parte din această organizaţie, să mărturisim ceea ce am trăit, ceea ce ne-a învăţat această organizaţie. Este normal ca într-un conflict să asculţi părţile (audiatur et altera pars) şi să ţii seama de ceea ce declară cel împricinat.

Cei de demult, ca să limpezească nişte lucruri l-au întrebat pe Sfântul Ion Botezătorul: „Ce spui tu de tine însuţi?"(In 1,22).

Deci, şi eu, asemeni proorocului, voi mărturisi adevărul şi voi face judecăţi de valoare în numele Domnului nostru Iisus Hristos. „Judecata Mea este dreaptă pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis" (In. 5,30).

Relaţiile Mişcării Legionare cu Biserica se aseamănă cu

cele două fire ale mărţişorului care sunt răsucite şi care dau farmec unul celuilalt.

„Creştinismul nu poate fi ignorat de Mişcarea Legionară pentru că el este un punct de convergenţă al tuturor idealurilor omeneşti" (26). Şi Mişcarea Legionară şi-a propus să-l ridice, să-l valorifice pe român în toată complexitatea sa, sub toate aspectele vieţii sale. Şi totuşi, creştinismul este o religie, iar Mişcarea Legionară este o organizaţie politico- revoluţionară structurată religios, dar nu o mişcare religioasă, o sectă" (27), diferenţiere peste care nu se poate trece.

Mişcarea Legionară nu practică un creştinism în paralel cu Biserica Ortodoxă nici nu-şi orientează trăirea creştină împotriva Bisericii, ci simplu, ea se foloseşte de dumnezeiasca învăţătură a Bisericii ca o fiică supusă şi smerită a Bisericii. Această structurare religioasă a Mişcării Legionare se datorează convingerii că „spiritul religios rămâne una din marile constante ale omului" (28). Mişcarea este o şcoală, ea face educaţie, ea „îndeplineşte o înaltă funcţie educativă în viaţa neamului nostru" (29). Tocmai în acest deziderat se află necesitatea educaţiei, a şcolii. Acest om nou plasat în mijlocul colectivităţii româneşti va constitui punctul de plecare al unei mari transformări spirituale în viaţa neamului nostru (30).

Ca şcoală a caracterului, Mişcarea Legionară este o aspiraţie spre perfecţiune, iar legionarul devine viu „numai în măsura în care face progrese pe drumul desăvârşirii interioare" (31). Crearea acestui om nou se realizează potrivit antropologiei creştine.

Întemeiatorul Mişcării Legionare, în *Cărticica şefului de cuib* declară fără echivoc rosturile educative ale Mişcării Legionare: „Mişcarea Legionară înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este o şcoală spirituală, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou" (32). Şi, pentru

a sublinia acest caracter de şcoală. Căpitanul repetă: „Mişcarea Legionară are mai mult caracterul unei mari şcoli spirituale" (33). Complectarea acestui tablou de şcoală spirituală cu profil original o face Prof. univ. dr. Vasile Cristescu, martirizat pentru credinţa sa. „Legiunea vine astăzi ca o mişcare de avânt şi tinereţe, de entuziasm şi disciplină ostăşească. Sub scutul religiei noastre strămoşeşti, ea cheamă la luptă pentru întronarea unei vieţi noi de cinste şi dreptate" (34).

Mişcarea Legionară nu face o educaţie oarecare, nu se inspiră din cine ştie ce filosofi, nu se conduce după cine ştie ce pedagogi străini, ci „face educaţie sub scutul religiei noastre strămoşeşti". Prin aceasta Mişcarea Legionară valorifică tot trecutul nostru naţional şi caută omenia şi isteţimea şi vitejia şi puterea de muncă a strămoşilor. Educaţia care se făcea în taberele de muncă organizate de legionari a fost atât de reuşită încât a entuziasmat şi pe venerabilul profesor universitar Simion Mehedinţi-Soveja, care sub vraja acestui miracol a scris cartea *Creştinismul românesc*.

În omul format de şcoala legionară îşi pune nădejdile Căpitanul. „Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptăţii - cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet - va duce neamul nostru pe căile măririi lui" (35).

Ca şcoală a caracterelor, Mişcarea Legionară a însemnat naşterea unei noi stări de spirit (36), adică, „înălţarea omului pe treptele vieţii şi ale moralei creştine, ca mijloace de a redresa Neamul şi Ţara" (37). În contrast cu oamenii formaţi de această şcoală, politicienii rămân nişte pigmei care umblă după afaceri necinstite şi care caută puterea politică pentru a se înfrupta din avutul ţării.

Acestor politicieni veroşi, care n-au nimic sfânt, trebuie să li se arate că pentru legionari „politica înseamnă religie" (38).

Religia şi politica au fost socotite două activităţi care

nu pot fi îndeplinite de aceeaşi persoană şi s-a ajuns la decizia ca oamenii Bisericii să nu facă politică. În cursul istoriei bisericeşti oamenii politici s-au amestecat în treburile Bisericii, iar oamenii Bisericii s-au amestecat în treburile politice. Cele două formule au fost denumite ca „cezaropapism" şi „papocezarism".

Dacă oamenii Bisericii fac politică necinstită, pentru interese personale, e mai bine să nu facă politică. Dacă însă oamenii Bisericii îşi fac din politică o religie, prin care să înnobileze viaţa cetăţii, ei sunt datori să o facă. Preotul este şi cetăţean nu numai creştin. Binele cetăţii, realizat printr-o politică cinstită, face viaţa enoriaşilor săi mai bună, mai uşoară, mai fericită.

O conducere politică votată de credincioşi în necunoştinţă de cauză poate aduce mari prejudicii Bisericii.

Fără să candideze, fără să militeze pătimaş într-un partid politic, preotul, ca intelectual este în măsură să le explice credincioşilor cu ce persoane sau partid să voteze. Este profund dăunătoare neutralitatea preotului faţă de viaţa socială. Enoriaşii lui vor plânge sau se vor bucura; ei au dreptul nu numai la o asistenţă spirituală ci şi la una socială şi materială.

Dacă pentru legionari politica înseamnă religie, preoţii sunt datori să susţină, să apere această religie, care cere competenţă, dreptate, adevăr; care şterge lacrimile orfanilor şi văduvelor, care se jertfeşte pentru binele concetăţenilor.

Acolo unde legionarii nu pot birui cu forţe naturale, ei, prin rugăciune, cer ajutorul lui Dumnezeu, cer lucrarea harului, a puterii Duhului Sfânt. „Marile disponibilităţi lăuntrice nu devin active decât în stare de har. O existenţă creatoare trebuie să facă apel la ajutorul Duhului Sfânt. Harul trebuie asociat permanent lucrării noastre" (39). Legionarii recunosc că „există o forţă de sus în jos care descoperă îndivizilor ce aşteaptă neamul de la

ei, ca sens de realizare a istoriei lui" (40).

În celebrul său articol *La icoană*, Ion Moţa găseşte următoarea concluzie: „Deci la El, la Dumnezeu, la harul Său am alergat pentru a primi scânteia vieţii pe care să o dăm neamului nostru condamnat" (41).

Însăşi denumirea de „LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL" spune ce doreau întemeietorii Mişcării Legionare şi anume: credinţă, încredere în ajutorul lui Dumnezeu care va pedepsi pe păcătoşi prin sabia de foc a Arhanghelului Mihail.

Credinţa, încrederea în ajutorul de sus au făcut ca „toate steagurile legionare să poarte pe ele chipul Sfântului Arhanghel Mihail din biserica de la Vacăresti" (42). În curăţenia sufletului lor aceşti tineri legionari făceau de gardă zi şi noapte la icoana Arhanghelului (43).

Este atât de mare credinţa legionarilor, este atât de evidentă smerenia lor, este atât de luminoasă gândirea lor, că nu poţi decât să-i admiri. Iată o dovadă: „Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi şi linia Bisericii Creştine. Linia Bisericii Creştine este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecţiunea şi sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre" (44). „Noi tindem către această linie, ne ridicăm spre ea atât cât ne permite greutatea păcatelor. Rămâne de văzut cât am putut, prin eforturile noastre pământeşti, a ne înălţa către această linie" (45).

Ca să ne bucurăm de frumoasa împletire a firului de mărţişor, să comparăm declaraţia lui Corneliu Zelea Codreanu cu mărturisirea Sf.Apostol Pavel. „Ştiu că legea e duhovnicească" (Rom. 7,14), căci „nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc". (Rom. 7,19), căci „după omul cel lăuntric mă bucur de legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, luptându-se împotriva legii minţii mele şi făcându-mă rob legii păcatului. Om nenorocit ce sunt. Cine mă va izbăvi de trupul

morţii acesteia?" (Rom. 7,22-24).

Căpitanul nu amestecă planurile diferite pe care se situează Biserica şi viaţa legionarilor. El respectă ordinea lucrurilor, şi pe temelia învăţăturilor creştine el zideşte tot edificiul şcolii sale, căci ştie că „creştinismul nu poate fi eliminat din domeniul politicului" (46).

Iată pentru ce „creştinismul ne este specific nouă legionarilor", va scrie prinţul Alecu Cantacuzino (47).

Biserica, în care se încadrează smerit legionarul, este trupul lui Hristos (Ef.1, 22-23)(Col.1,18), este un organism viu în care pulsează de 2000 de ani lucrarea Sfântului Duh, organism divino-uman care cheamă toţi oamenii să se înalţe pe treptele desăvârşirii: „Eu am venit ca lumea viaţă să aibă şi din belşug s-o aibă" (In. 10,10). Belşugul de viaţă nu se poate realiza fără Hristos şi în afara Bisericii Sale. Ori, „viziunea legionară a realităţii, este o formulă care cuprinde întreaga manifestare de viaţă, aşa cum se încadrează ea în istorie" (48). Această viziune n-ar cuprinde întreaga manifestare a vieţii dacă n-ar lua în seamă creştinismul care „este o mentalitate realistă" (49). Acest realism al creştinismului cuprinde viaţa în totalitatea ei, în toată extensiunea ei în timp şi spaţiu. În virtutea acestui realism vom lua în seamă şi fruntariile-graniţele neamului şi istoria lui. În materie de istorie Mişcarea Legionară include şi viitorul, nu numai trecutul şi prezentul (50).

Pentru legionari Biserica reprezintă şi viaţa de aici, dar şi cea de dincolo de moarte. „Biserica reprezintă faţa pământească a cerului, viaţa de dincolo, care se dezvăluie vieţii de aici" (51).

Ca şi Biserica, Mişcarea Legionară operează cu iubirea. Profesorul Nae Ionescu face o paralelă între Biserică şi Neam. „Biserica este comunitatea de iubire în care creştinul îşi desfăşoară viaţa sa religioasă, aşa cum neamul este comunitatea de destin în care românul îşi desfăşoară

activitatea sa politică, socială şi chiar morală" (52).

Legea dumnezeiască a dragostei este postulată de legionari ca reglementatoare şi a raporturilor dintre naţiuni (53), deşi ei sunt acuzaţi de şovinism şi de antisemitism. După Sfânta Sa Înviere, Iisus le-a poruncit ucenicilor Săi: „Mergând învăţaţi toate neamurile", „învăţându-le să păzească toate câte am poruncit vouă" (Mt. 28, 19-20).

Normele etice de viaţă legionară nu sunt decât precepte creştine. Întemeiatorul Mişcării Legionare consemnează: „Cele dintâi norme etice în viaţa legionară, pe care noi le respectăm cu severitate sunt: curăţenia sufletească, dezinteres în luptă, avânt, credinţă, muncă, ordine, ierarhie, disciplină" (54). Elementul moral creştin, spiritualitatea interioară eroică şi ascetică, sunt „pietrele fundamentale ale operei legionare" (55).

Mistica creştină pe care o trăieşte Mişcarea Legionară este răsărită din ţărâna românească (56), este un produs divino-uman autohton.

Îndemnul la credinţă a venit din străfundul veacurilor. Acest îndemn a fost pus în valoare şi de profesorul Nae Ionescu prin sfaturile adresate fiecărui tânăr ascultător al conferinţelor şi al cursurilor sale. „Caută-te pe tine însuţi cu sinceritate, cu îndrăzneală, şi vei vedea că tu eşti în altă parte decât în tine; te vei găsi sub umbra lui Dumnezeu" (57).

Căpitanul sublinia că „legionarul începe orice muncă cu gândul la Dumnezeu şi-i mulţumeşte la ajungerea scopului urmărit" (58).

Un alt legionar de frunte sublinia importanţa credinţei în viaţa tineretului. „Noi, tineretul român, exaltăm mai cu seamă credinţa creştină şi naţională, virtuţile de dreptate şi omenie şi de nobleţe ale sufletului românesc" (59).

Credinţa, ca „încredinţare a celor nădăjduite şi ca dezvelire a lucrurilor celor nevăzute" (Evr. 11, 1), este prezentă în toate şedinţele legionare, împletindu-se cu rugăciunea şi

cultul morţilor.

Credinţa a dat puteri supranaturale legionarilor din temniţe, iar cei care au fost ucişi de gloanţele duşmane, „au murit întru credinţă, fără să apuce făgăduinţele, ci văzându-le de departe şi iubindu-le cu dor şi mărturisind că pe pământ ei sunt străini şi călători" (Evr. 11,13).

Prin credinţă, legionarii „au suferit batjocuri şi bici, ba chiar lanţuri şi închisoare, au fost tăiaţi cu fierăstrăul, au murit ucişi de sabie, au pribegit în piei de oaie, şi în piei de capră, lipsiţi, strâmtoraţi, rău primiţi. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustie şi în munţi, şi în peşteri şi în crăpăturile pământului. Şi toţi aceştia care prin credinţa lor au fost de pomenire, n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu rânduise pentru ei ceva mai bun" (Evr. 11, 36-40). Acest text al Noului Testament poate fi comparat cu memoriile scrise de supravieţuitorii închisorilor comuniste.

Dintre miile de martiri legionari să amintim numai pe Valeriu Gafencu, denumit chiar de cei împreună cu el întemniţaţi „sfântul închisorilor" (60).

Legionarii au fost nişte viteji care au înfruntat moartea; ei s-au socotit ostaşi angajaţi în slujba apărării Neamului şi a credinţei creştine, bine ştiind din educaţia legionară că „Dumnezeu nu poartă cu carul biruinţei decât pe viteji, pe cei care se ştiu pierde pe ei pentru a-şi răscumpăra Neamul şi sufletul" (61).

Legionarul ştie că neamurile au fost create de Dumnezeu şi că ele au un suflet naţional (62).

Credinţa în Dumnezeu a fost şi a rămas tăria legionarilor.

Toate lipsurile, toate necazurile, toate umilinţele au fost depăşite cu ajutorul credinţei. „Dacă nu avem nici bani, nici programe, avem în schimb pe Dumnezeu în suflete. El ne insuflă puterea nebiruită a credinţei" (63). Dacă, la început, legionarii erau puţini la număr, „ei erau

puternici prin credinţă nelimitată în Dumnezeu şi în sprijinul Său" (64). „Cu cât eram mai încercaţi şi mai singuri, cu atât preocupările noastre se ridicau mai mult spre Dumnezeu şi spre contactul cu morţii noştri şi ai Neamului. Aceasta ne dădea o tărie invincibilă şi o seninătate luminoasă în faţa tuturor loviturilor" (65). Prin lucrarea Sfântului Duh, creştinismul este „o depăşire a umanului şi o ancorare în religios" (66) ca într-un port liniştit. Pentru puterea supranaturală prin care biruieşte tot ce poate da viaţa pământească împotriva omului şi pentru puterea sa de a ancora sufletul zbuciumat în golful liniştit al factorului religios, el, creştinismul, a însemnat, în istoria omenirii, atât de însângerată, mai mult decât toate războaiele şi revoluţiile la un loc. (67).

Datorită credinţei, a iubirii, a rugăciunilor şi a posturilor, legionarii au intuit că „ceva din Duhul lui Dumnezeu a pătruns în om şi prin acest dar, noi, oamenii participăm la natura divină" (68), că «de la Dumnezeu ne vin toate darurile şi toată puterea.» (69).

În legarea destinului naţional de creştinism, legionarul face următorul raţionament: „Dacă Mântuitorul S-a despuiat pe Sine de Dumnezeire, şi a primit să fie lovit de toate cruzimile şi nedreptăţile din partea oamenilor, pentru a-i recupera vieţii veşnice, nimeni nu-mi poate fi prieten mai bun, mai devotat decât Iisus Hristos" (70). Să privim acest raţionament prin lumina lui Hristos, „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca viaţa lui să şi-o pună pentru prietenii săi. Voi sunteţi prietenii Mei dacă faceţi ceea ce vă poruncesc" (In.15, 13-14).

Credinţa legionarilor are sute de mărturisitori, unii dintre ei, prin spiritul lor de jertfă, au urcat foarte aproape de Crucea pe care s-a răstignit Domnul nostru Iisus Hristos.

Cei opt legionari care au luptat pe frontul din Spania au fost un rug aprins în care s-au mistuit Ion I. Moţa

şi Vasile Marin, doctori în drept, oameni dăruiţi de Dumnezeu cu credinţă, cu înţelepciune, cu spirit de jertfă. Înainte de plecarea în Spania, Ion Moţa scrisese cartea *Cranii de lemn*, iar Vasile Marin *Crez de generaţie*.

Idealurile lor, visurile lor de a face din România o ţară frumoasă şi puternică şi cu frică de Dumnezeu i-au călăuzit spre cele mai grele lupte, spre cele mai mari sacrificii. „Ceea ce căutăm şi dorim noi din toată fiinţa noastră e lumina, o înstăpânire din nou a vieţii aşa cum a volt-o Dumnezeu. Această lumină nu poate fi găsită şi captată decât la izvorul ei, la picioarele Mântuitorului sub oblăduitoarea iubire a lui Dumnezeu" (71). „Deci la El, la Dumnezeu, la harul Său am alergat pentru a primi scânteia vieţii pe care să o redăm neamului nostru condamnat" (72). „Vrem să fim simple unelte ale acestei forţe salvatoare, pe care n-o căutăm decât la Dumnezeu" (73).

Când au îmbrăţişat creştinismul total, legionarii au ştiut că el este „religia eroilor umili şi anonimi, a celor care s-au înfrânt pe ei, a celor care nu mai sunt ai lor, ci ai lui Dumnezeu" aşa cum îi învăţase profesorul lor Nae Ionescu (74).

Cea mai elocventă dovadă că Mişcarea Legionară este profund creştină o constituie virtutea iubirii. În iubire a condensat Mântuitorul întreaga Sa învăţătură. „Poruncă nouă vă dau vouă: Să vă iubiţi unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, aşa şi voi unul pe altul să vă iubiţi. Întru aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii faţă de alţii" (In.13, 34-35). Şi Domnul nostru Iisus Hristos şi-a pus viaţa pentru noi socotindu-ne prietenii Săi (In. 15,14).

Iubirea lui Dumnezeu şi a aproapelui, a Neamului Românesc este fermentul care i-a ridicat pe legionari la cotele martiriului. Dragostea „toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă, dragostea nu cade niciodată" (1 Cor. 13, 7-8).

Vom alătura acestor texte ale Sfintei Scripturi preceptele legionare, ca să vedem valorificarea legii creştine a dragostei.

Căpitanul, valorificând dumnezeiasca forţă a dragostei, pentru organizaţia sa, precizează: „Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe acela al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el (în acest principiu al dragostei) îşi au rădăcina atât autoritatea cât şi libertatea. Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici război socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict. Dragostea înseamnă pace în suflete, în societate şi în lume" (75).

De pe frontul din Spania, Ion. I.Moţa, prevăzându-şi moartea, le scrie părinţilor săi, mărturisindu-şi iubirea jertfelnică pentru Hristos şi pentru Biserică. Fiecare propoziţiune din această mărturisire are valoare istorică. Dramatismul mărturisirii nu întunecă logica expunerii. Premizele şi concluzia pun în valoare înţelepciunea, simţul datoriei, toată bogăţia sufletului său. „Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se clătina aşezarea creştină a lumii. Puteam noi să stăm nepăsători?" (76). O, această nepăsare faţă de suferinţele şi nedreptăţile din jurul nostru! O, această nepăsare faţă de credinţa strămoşească, faţă de glia străbună!

Câtă distanţă între firul de nisip pe care-l spulberă vântul şi blocul de beton care a împrumutat de la stâncă tăria ei. Şi, credinţa creştină dobândită de la părinţi răstoarnă tiparele utilitarismului materialist şi se afirmă impetuos sub forma unei întrebări: „Nu e o mare binefacere sufletească pentru viaţa viitoare, să fi căzut în apărarea lui Hristos?" (77). Şi, ca şi cum această cutremurătoare declaraţie n-ar fi de ajuns, şi pentru ca să nu jignească pe cei ce nu pot face ceea ce face el, parcă scuzându-se că el nu gândeşte ca cei nepăsători, adaogă: „Eu aşa am

înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Hristos şi am mers fericit la moarte pentru El" (78).

Dacă ne-ar fi rămas de la Ion Moţa numai această frază, am fi putut desprinde din ea reflectarea veşniciei în acest suflet, am fi înţeles dragostea mistuitoare din pieptul său, am fi avut toate motivele să-l admirăm, să-l luăm de exemplu pentru îndatoririle noastre creştineşti. Reflectând la conţinutul acestei fraze, să-l vedem pe Hristos răstignit, sângerând sub coroana de spini, să vedem o cruce de marmoră albă pe care sângerează chipul senin şi frumos al lui Moţa. Că pentru Moţa zice Hristos: „Dacă n-aş fi venit şi n-ar fi văzut, păcat n-ar avea, dar acum n-au dezvinovăţire pentru păcatul lor". (In.15,22).

Şi în scrisoarea pe care o adresează Căpitanului repetă această chemare miraculoasă spre jertfa totală: „Mor, Corneliu, cu tot elanul şi toată fericirea pentru Hristos şi pentru Legiune" (79).

Iată culmea care depăşeşte veacurile, iată lumina pe care n-o mai poate stinge nimeni, care se împleteşte cu strălucirea martiriului primilor creştini. Ion Moţa şi Vasile Marin păşesc pe drumul veşniciei în rând cu Sfântul Ioan Botezătorul, cu Sfîntul Ştefan, cu apostolii Iacov, Pavel şi Petru, cu Iustin Martirul, cu Sfîntul Gheorghe, cu Sfîntul Marele Mucenic Dimitrie. Aceasta este culmea de pe care ne vin razele luminii divine. Aşa cum luna reflectă lumina soarelui şi culmea pe care se află martirii credinţei ne luminează, reflectând asupra noastră lumina de pe Golgota.

Ca toţi legionarii care s-au sfinţit prin martiriu, Ion Moţa împleteşte iubirea lui Hristos cu iubirea Neamului. Pentru salvarea Neamului el cheamă pe Români la luptă. „Să nu lăsăm o ţară fără biserici, fără icoane, fără ocrotirea mâinii lui Dumnezeu. Să nu lăsăm copiilor noştri o viaţă în care vor fi pierdut pe Hristos" (80). Cuvintele mai sus citate au valoare de profeţie. Anii care au urmat, anii comunismului adus cu tancurile sovietice, au distrus

bisericile, au jefuit icoanele şi l-au îndepărtat pe Hristos de sufletul copiilor noştri.

Chemarea la luptă pentru Neam şi Credinţă este motivată cu argumentele spirituale cu care se hrăneşte sufletul său. „Nu poate fi pentru om o cinste mai mare, o chemare mai plină de rod sufletesc, decât aceea de a fi apărător al lui Hristos, şi prin Hristos al neamului tău creştin" (81). Şi prin această chemare, Ion Moţa se alătură Voievodului Ştefan cel Mare şi Sfânt, „Atletul lui Hristos" care a zidit în Moldova 47 de biserici şi mănăstiri, ca şi Voievodului mucenic Constantin Brâncoveanu. „Neamul nostru nu poate trăi fără credinţa noastră creştinătât de mult să ne distrugă credinţa, căci distrugând credinţa distrugea Neamul românesc.

Sf.Ap.Pavel, în imnul său, prezintă roadele dragostei din punct de vedere religios, iar Căpitanul aplică la viaţa noastră românească roadele dragostei creştine: „Dragostea este cheea păcii, pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume", „toate celelalte îşi au rădăcina în dragoste; şi credinţa, şi munca, şi ordinea, şi disciplina" (83). Peste ani, Horia Sima reflectând la specificul iubirii trăită de Mişcarea Legionară va conclude că „dragostea spirituală se poate numi tot atât de bine dragoste creştină" (84).

Un alt teoretician al Mişcării Legionare ajungea la aceeaşi concluzie, anume că „spiritul legionar, are ca temelie şi îndemn permanent dragostea, care este piatra de creştet a Bisericii, căci prin ea se apropie de Dumnezeu" (85).

Dumnezeu fiind iubire, El l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa, deci iubirea lui Dumnezeu a trecut în om chiar de la creaţie, şi chiar dacă prin neascultare această iubire s-a răcit şi şi-a pierdut din curăţia primordială, ea a rămas „resortul intim al persoanei umane, imaginea din sufletul nostru ce distinge pe om de

celelalte fiinţe" (86).

În cartea sa *Pentru legionari*, Căpitanul citează întreg imnul iubirii scris de Sf.Ap.Pavel în I Corinteni, cap.13, 1-13 şi ne arată că iubirea este ideea de bază a organizaţiei sale. „De aici, (de la dragoste) porneşte mişcarea noastră. Nu ştiu cum să vă îndemn mai mult ca să cultivaţi dragostea, şi cei ce comandaţi şi cei ce sunteţi sub comandă. Ea vă va da posibilităţi nebănuite şi nesfârşite de rezolvare a tuturor problemelor grave care vi se vor ivi. Acolo unde nu este dragoste nu este viaţă legionară" (87). Ca să subliniem identitatea de vedere dintre doctrina legionară şi Biserică, să prezentăm declaraţia Sf.Ap. şi Evanghelist Ioan: „Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire" (1 In 4, 8). Corneliu Zelea Codreanu, în îndrumările trecute în *Cărticica şefului de cuib* prevede că „cea mai mică formaţie legionară este o mică familie care are la bază dragostea" (88).

Legea dragostei nu lasă loc şovinismului de care a fost şi mai este învinuită Mişcarea Legionară. Toate neamurile sunt lăsate de Dumnezeu şi fiecare are destinul său istoric. Formulând cu simţ de răspundere doctrina legionară, Horia Sima precizează: „Un popor care a păşit pe calea cunoaşterii de sine nu poate simţi decât un respect nemărginit pentru fiinţa altor popoare" (89).

Virtutea teologică a nădejdii este trăită de Mişcarea Legionară la cote dintre cele mai înalte. Încrederea în ajutorul lui Dumnezeu, rugăciunile pe care le practică pentru obţinerea acestui ajutor, credinţa în învierea morţilor şi a vieţii veşnice, fac parte integrantă din trăirea legionară şi pe aceste pietre de temelie este zidită nădejdea legionarilor.

Şi virtuţile morale: înţelepciunea, dreptatea, cumpătarea şi bărbăţia sunt trăite şi valorificate de Mişcarea Legionară, care afirmă că aceste virtuţi sunt pentru o naţiune un avut mai de preţ decât bogăţia sa (90).

Întemeietorul Mişcării Legionare, îngrijorat de greutăţile întâmpinate, scrie: „Singura forţă morală, în începuturile noastre nu am găsit-o decât în credinţa nestrămutată că plasându-ne în armonia originală a vieţii - subordonarea materiei spiritului - vom putea înfrânge adversităţile şi vom putea birui în contra puterilor satanice coalizate în scopul de a ne nimici" (91).

Mişcarea Legionară a pornit război contra tuturor nedreptăţilor din ţară, pentru apărarea drepturilor celor nevoiaşi, pentru combaterea corupţiei şi a imoralităţii, fără să se uite la faţa omului, adică fără să cruţe pe cineva din cauza rangului sau a poziţiei sale în societate, dar în această luptă ea a mers numai pe drumul onoarei, ştiind că omul va da seamă pentru tot ce face în viaţă şi că ceea ce este construit pe nedreptate, pe lacrimile, pe sudoarea şi sângele celor oropşiti, nu are trăinicie: „Morala ispăşirii este cumplita noastră certitudine, că pe acest pământ ceea ce nu este clădit cinstit şi drept, pe probitate şi onoare, este neapărat sortit să se năruie" (92). Datorită acestor principii, „naţionalismul nostru e creştin şi e strâns îmbinat cu creştinismul nostru ortodox" (93).

Îmbinarea naţionalismului cu ortodoxia îşi are bazele prezentate şi analizate de profesorul şi poetul Nichifor Crainic, în cartea sa intitulată *Ortodoxie şi etnocraţie.*

Prinţul Alecu Cantacuzino, într-o conferinţă rostită in faţa studenţilor face un bilanţ al întreitei împletiri dintre creştinism, naţionalism şi caracterul eroic-revoluţionar al Mişcării Legionare „Spiritul creştin ne-a dăruit demnitatea de om, spiritul naţionalist ne-a dăruit demnitatea de român, spiritul eroic-revoluţionar, ne-a dăruit demnitatea de legionar" (94).

Note

Sfânta Scriptură, tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1968.

1. Horia Sima, MENIREA NAŢIONALISMULUI, Bucureşti, 1993, coperta a IV-a.
2. Mircea Eliade, PROFESTISM ROMÂNESC, Vol. II, Bucureşti, 1990, pag.197.
   Fiecare generaţie are un ideal. A se vedea cartea CREZ DE GENERAŢIE, scrisă de doctor în drept Vasile Marin.
3. *Ibidem.*
4. Horia Sima, *op. cit.* pag.,78.
5. *Ibidem.*
6. *Idem*, DOCTRINA LEGIONARĂ, Madrid, 1980, pag.217.
7. *Idem*, MENIREA NAŢIONALISMULUI, pag.31.
8. *Ibidem*, pag.79.
9. *Ibidem*, pag.101.
10. Michele Rallo, ROMÂNIA ÎN PERIOADA REVOLUŢIILOR NAŢIONALE DIN EUROPA, (1919-1945), Bucureşti, 1993, pag.22.
11. Petre Ţuţea, ÎNTRE DUMNEZEU ŞI NEAMUL MEU, Bucureşti, 1992, pag.93.
12. *Ibidem*, pag.95.
13. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.5.
14. *Ibidem*, pag.6.
15. XXX, DIN LUPTELE TINERETULUI, Bucureşti, 1992, pag.82.

16. Mircea Eliade, *op. cit.* pag.162.
17. Corneliu Zelea Codreanu, SCRISOARE DE RĂS-PUNS UNUI PREOT-PROFESOR, din 25 noiembrie 1936, „Almanahul gazetei de vest pe anul 1994", Editura Gordian, Timişoara, pag.187.
18. *Idem*, pag.187.
19. XXX MOLITFELNIC, Bucureşti, 1984, pag.477.
20. *Idem*, pag.478.
21. *Idem*, pag.478.
22. *Idem*, pag.480.
23. *Idem*, pag.480.
24. *Idem*, pag.481.
25. Ion I. Moţa, CRANII DE LEMN, München, 1970, pag.80.
26. Horia Sima, MENIREA NAŢIONALISMULUI, pag.88.
27. Faust Brădescu, MIŞCAREA LEGIONARĂ ŞI SPIRITUL RELIGIOS, Madrid, sine ano, pag.16.
28. *Ibidem*, pag.13.
29. Horia Sima, OMUL NOU, s.l.,1950, pag.9.
30. *Ibidem*, pag.8.
31. *Ibidem*, pag.14.
32. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB, s.l.,1990, pag.65.
33. *Ibidem*, pag.111.
34. *Ibidem*, pag.118.
45. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, Sibiu, 1936, pag.307.
36. *Ibidem*, pag.332.
37. Horia Sima, în MENIREA NEŢIONALISMULUI scrie: „Răul se afirmă cu atâta violenţă în lume, încât numai apariţia stindardelor lui Hristos poate să împiedice puterile întunericului de la cuprinderea întregului pământ", pag.89.
38. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB, pag.75.

39. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.97.
40. *Ibidem*, pag.123.
41. Ion. I. Moţa, *op. cit.* pag.20.
42. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag. 189.
43. *Ibidem*, pag.298.
44. *Ibidem*, pag.420.
45. *Ibidem*, pag.421.
46. Horia Sima, CREŞTINISM, NAŢIONALISM ŞI DEMOCRAŢIE, Madrid, 1992, apud „Almanahul Gazetei de Vest pe 1994", pag.86. (în continuare „Almanahul").
47. Prinţul Alecu Cantacuzino, ROMANUL DE MÂINE, conferinţă prezentată studenţilor în martie 1936, apud „Almanahul", pag.113.
48. Faust Brădescu, FENOMENUL LEGIONAR, Bucureşti, 1992, pag.32.
50. Horia Sima în MENIREA NAŢIONALISMULUI, la pag.80, scrie: „Istoria nu este numai ceea ce a fost ci şi ceea ce va fi".
51. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.142.
52. George Popescu, NAE IONESCU ŞI GÂNDIREA ORTODOXĂ, apud „Almanahul", pag.120.
53. Prinţul A. Cantacuzino, *op. cit.* apud „Almanahul", pag.115.
54. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.319.
55. Prinţul A. Cantacuzino, *op. cit.*, apud „Almanahul", pag.114.
56. *Ibidem*, pag.113.
57. Mircea Eliade, *op. cit.*, pag189.
58. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB, pag.77.
59. Prinţul A. Cantacuzino, *op. cit.*, apud „Almanahul", pag.114.

60. Nadim Marian, VALERIU GAFENCU, apud „Almanahul", pag.162.
61. Ion I. Moţa, TESTAMENTUL LUI ION I. MOŢA, Colecţia „Documente istorice sechestrate", Timişoara, 1993.
62. Horia Sima, CREŞTINISM, NAŢIONALISM ŞI DEMOCRAŢIE, apud „Almanah", pag.83.
63. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.299.
64. *Ibidem*, pag.341.
65. *Ibidem*, pag.308.
66. Horia Sima, MENIREA NAŢIONALISMULUI, pag.88.
67. Mircea Eliade, *op. cit.*, pag.69.
68. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.85.
69. *Ibidem*, pag.100.
70. *Ibidem*, pag.101.
71. Ion I. Moţa, CRANII DE LEMN, pag.20.
72. *Ibidem*.
73. *Ibidem*, pag.21.
74. Nae Ionescu, ROZA VÂNTURILOR, Bucureşti, 1990, pag.42.
75. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.321; vezi şi CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB, pag.111.
76. Ion I. Moţa, TESTAMENT, pag.21. În poezia pentru care a fost condamnat la moarte, poetul Radu Gyr cere ridicarea poporului la luptă în numele martirilor: „Pentru sângele tău curs în şanţuri,/ pentru cântecul tău ţinut în picioare,/ pentru lacrima soarelui tău pus în lanţuri,/ ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane".
77. Ion I. Moţa, TESTAMENT, pag.9.
78. *Ibidem*, pag.10.
79. *Ibidem*, pag.14.
80. *Ibidem*, pag.26.

81. *Ibidem*, pag.27.
82. *Ibidem*, pag.37.
83. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.322.
84. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.68.
85. Faust Brădescu, *op. cit.*, pag.22.
86. Horia Sima, CE ESTE COMUNISMUL?, Madrid, 1972, pag.45.
87. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.320-324.
88. *Ibidem*, pag.338.
89. Horia Sima, MENIREA NAŢIONALISMULUI, pag.30.
90. Prinţul A Cantacuzino, *op. cit.*, apud „Almanah", pag.114.
91. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.298.
92. Prinţul A. Cantacuzino, *op. cit.*, apud „Almanah", pag.113.
93. *Ibidem*, pag.114.
94. *Ibidem*.

Omul nou

Pe linia stabilirii relaţiilor dintre Mişcarea Legionară şi Biserică, vom constata că nu numai principiile de bază sunt sinonime, dar, ceea ce este şi mai surprinzător, este faptul că Mişcarea Legionară se foloseşte şi de metodele creştine pentru realizarea idealului propus, pentru care s-a şi angajat în lupta sa dramatică şi vom constata că idealul ei, deşi organizaţie politico-socială, este acela al Bisericii ca şi mijloacele folosite.

Problema centrală şi a Bisericii şi a Mişcării Legionare este restaurarea omului. (1). Dacă Biserica constată existenţa păcatului original care a stâlcit chipul omului şi şi-a propus refacerea acestui chip prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, prin jertfa Sa, şi prin ajutorul Sfântului Duh, CORNELIU ZELEA CODREANU a constatat că „cea mai mare primejdie naţională, stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-română, dând naştere acestui tip de om, creând această căzătură, această stârpitură morală" (2).

Sf.Ap.Pavel mărturişeşte că Domnul nostru Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi (1 Tim.1,15) care singuri, fără ajutor de sus nu se mai puteau însănătoşi, nu mai găseau drumul întoarcerii şi

nu mai aveau forţe pentru parcurgerea acestui urcuş. Căpitanul constată că şi în neamul românesc, datorită păcatului strămoşesc şi a păcatelor personale, românul ajunsese o căzătură, o stârpitură morală, îşi desfigurase chipul. În acest climat spiritual, nu va fi nimeni surprins de afirmaţia făcută de unul dintre comandanţii legionari care a declarat că scopul Mişcării Legionare este „împăcarea României cu Dumnezeu" (3). Această împăcare a României cu Dumnezeu este exprimată şi de Petre Ţuţea prin chiar titlul cărţii sale „Între Dumnezeu şi neamul meu" (4).

O „împăcare a României cu Dumnezeu" înseamnă, în primul rând, „o răsturnare de valori, un primat al sufletului, o invitaţie la creaţie şi la viaţă spirituală", după părerea lui Mircea Eliade (5). Împăcarea României cu Dumnezeu nu se poate face cu oamenii corupţi, cu politicienii care se folosesc de puterea politică pentru interesele lor şi nu pentru mântuirea Ţării şi a Neamului. Pentru „împăcarea României cu Dumnezeu" este nevoie de un om nou.

Necesitatea creării omului nou este prezentată în paginile Noului Testament, care dă şi primele îndrumări pentru restructurarea lui.

Deosebirea dintre omul vechi şi cel nou este atât de mare, încât Mantuitorul cere o nouă naştere. „De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu" (In.3,3).

„Fiţi dar voi desăvirşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvarşit este" (Mt.5,48). Sf.Ap.Pavel cere cu multă insistenţă crearea, realizarea omului nou: „Curăţiţi aluatul cel vechi, ca să fiţi frământătură nouă" (1 Cor.5,7), „dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă" (2 Cor. 5, 17), „căci în Hristos Iisus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur (este ceva) ci făptura cea nouă" (Gal. 6,15; Ef.2,15). „Să vă dezbrăcaţi, faţă de vieţuirea voastră de

mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin pofte amăgitoare şi să vă înnoiţi în duhul cugetului vostru, îmbrăcându-vă în omul cel nou, care este făcut după chipul lui Dumnezeu, în dreptate şi în sfinţenia adevărului" (Ef.4, 22-24). „să umblăm şi noi întru înnoirea vieţii" (Rom. 6,4). „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El (cu Hristos)" (Rom.6,6). „socotiţi-vă că sunteţi morţi păcatului, dar vii pentru Dumnezeu" (Rom.6,11).

Profund cunoscător al legii lui Hristos şi deprins din pruncie cu trăirea acestei legi, fondatorul Mişcării Legionare întemeiază o şcoală în care, printr-un susţinut proces educaţional realizează omul cel nou. Codreanu nu îmbracă omul în alte straie, nu se preocupă de formele exterioare care nu modifică cu nimic fondul interior, ci se ocupă de schimbarea intimă a omului pentru că numai aşa se va schimba în bine şi societatea românească: „Noi plecăm de la ideea de om ca valoare morală" (6). În această idee se află noutatea mentalităţii legionare, această idee conţine elementul revoluţionar al Mişcării Legionare care devine o şcoală a caracterelor. În şcoala legionară, în Cuib sau în Frăţia de Cruce se face educaţie serioasă, susţinută, pentru a-l ridica pe om din stadiul de căzătură, de stârpitură morală, la nivelul eroului. Şi anii care au trecut au arătat că şcoala legionară a reuşit să realizeze acest om nou, acest erou legat de Neam şi de Credinţă, spiritualizat.

Din 1927, anul înfiinţării Mişcării Legionare, şi până în prezent numărul eroilor pe care i-a dat această mişcare se numără cu miile.

Desigur că nu toţi legionarii au devenit eroi de legendă sau mucenici, dar spiritul lor de jertfă este evident.

„Neamul nostru n-a trăit prin milioanele de robi care şi-au pus gâtul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toţi

haiducii" (7). Tot aşa şi Biserica a trăit şi trăieşte prin sfinţii săi apostoli, prin sângele martirilor săi, prin celebrele şcoli catehetice din Alexandria, Antiohia, Ierusalim sau Cezareea, prin spiritualitatea realizată în viaţa monahală, prin vârfurile sale, şi nu prin cei păcătoşi.

Hristos a făcut din pescari apostoli şi din păgâni mucenici care au schimbat faţa lumii pentru că au lucrat ca oameni noi, cu putere de sus.

Chemarea pe care a făcut-o Căpitanul, la înfiinţarea LEGIUNII ARHANGHELULUI MIHAIL „să vină în aceste rânduri cine crede nelimitat" (8), a rodit eroi de epopee, a creat nişte „soldaţi ai unor alte orizonturi româneşti" (9).

Iubirea lui Dumnezeu şi iubirea Neamului, atât în Biserica lui Hristos, cât şi în Mişcarea Legionară este ridicată până la sublimarea ei în jertfă. Martirii creştinismului se întâlnesc cu cei ai Mişcării Legionare, pentru că tinerii care au intrat în şcoala legionară au ascultat de poruncile Sfintei Scripturi, au ascultat de sfinţii apostoli: „Cugetaţi cele de sus, nu cele de pe pământ, căci voi aţi murit, şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos in Dumnezeu". (Col.2, 2-3). „Drept aceea omorîţi mădularele voastre - ale omului pământesc - desfrânarea, necurăţia, patima, pofta rea, lăcomia". (Col.3,5-6). Scopul imediat era: educarea românului ca premiză indispensabilă pentru victoria mişcării de renaştere naţională. (10).

În şcoala legionară au fost mai întâi omorîte deprinderile rele şi apoi sădite şi dezvoltate virtuţile strămoşeşti, până la măsura de om deplin, până la incandescenţa eroului.

Şi astăzi, după jumatate de secol de furtună antihristă şi antiromânească, speranţa noastră se îndreaptă tot la Dumnezeu, tot la învăţăturile Sfintei Scripturi. Seva aceasta viu făcătoare a determinat pe Virgil Mateiaş, care a îmbătrânit în temniţele comuniste, să scrie la 27

septembrie 1993: „Este necesară o altă şi mai mare revoluţie spirituală, fără arme şi fără sânge, ... în locul omului decăzut din binecuvântarea divină vrem să aducem neamului nostru un alt om" (11). Acest om nou a fost realizat de Biserica primară. Sfântul Pavel le scrie Colosenilor în această privinţă: „V-aţi desbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu poftele lui şi v-aţi îmbrăcat cu cel nou, care se înnoieşte spre deplina cunoştiinţă, după chipul celui ce l-a zidit" (Col.3,10).

Realizarea omului nou este ţelul măreţ pe care l-a propus Mişcarea Legionară. Dacă glasurile duşmanilor Neamului s-au complăcut în calomnii mincinoase, au fost totuşi şi oameni care au recunoscut adevărul. Astfel, Paul Giraud, personalitate străină de neamul şi de credinţa noastră, a scris o carte intitulată *Codreanu et la Garde de Fer*, care a fost tipărită la Paris în anul 1940, în care consemnează: „Garda de Fier este o mişcare absolut originală; ţelul ei primordial şi raţiunea de a exista fiind înălţarea spirituală şi morală, crearea unui om nou" (12).

Horia Sima, comandantul Mişcării Legionare care a fost obligat să mediteze asupra fenomenului legionar o jumătate de secol, surghiunit peste hotarele ţării, constată că întocmai ca în creştinism, ideea fundamentală a Mişcării Legionare este crearea unui om nou în mijlocul colectivităţii româneşti, care să constituie punctul de plecare al unei mari transformări spirituale în viaţa neamului nostru. (13).

În şcoala omului nou legionarii s-au format mai întâi pe ei înşişi. „Noi am adus duhul marilor rupturi cu lumea veche. Noi am adus pornirea eroică, în spirit de totală jertfă personală" glăsuieşte marele mucenic al lui Hristos Ion I.Moţa. (14).

Mişcarea Legionară luptă mai ales prin exemplul dat pentru a crea în popor acest duh nou, de a degaja izvoarele vii ale acestei înnoiri spirituale, de a ridica masele

la vibrarea unică a unei noi credinţe, a unei pulsaţii unanime de generozitate, de virtute şi de solidaritate naţională (15). Acest om nou se prezintă nu cu „drepturi cetăţeneşti", ci cu sacre datorii (16); el se întreabă: „Ce pot da, ce jertfă pot face eu pentru ţara mea" (17). Prin „a da", prin „a fi" se defineşte omul nou, şi nu prin „a lua" şi „a avea". Omul nou presupune o mare înnoire sufletească, şi ca ferment social, o mare revoluţie sufletească a poporului întreg (18).

Omul nou priveşte spre soare, urcă munţii, soarbe seninul cerului.

În programul trasat şcolii legionare pentru formarea omului nou Căpitanul precizează: „În acest om nou vor trebui să învieze toate virtuţile sufletului omenesc", „în acest om nou vor trebui ucise toate pornirile spre rău" (19). Dascălul legionarismului revarsă lumină din lumina lui Hristos care a spus în Predica de pe Munte: „Fiţi dar voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este" (Mt.5,48). La cuvintele Mântuitorului: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu" (Mt.6,33), împotriva egoismului se adaogă: „Împăcaţi-vă cu gândul că viaţa voastră personală cade cu totul pe al doilea plan, şi trece dincoace, pe marele drum, dureros, al jertfei pentru binele altora, pentru binele Neamului, pentru slujirea lui Dumnezeu" (20).

Sufletul omului este darul cel mai de preţ pentru care omul nu are ce da, fiind mai scump decât lumea toată. Tocmai sufletul, sentimentele, interiorul nostru spiritual vrea să-l reformeze lupta legionară (21). Omul nou trăieşte prin credinţa creştină.

Pentru Ion. I.Moţa, omul nou este „măsura învierii noastre interioare, măsura creştinităţii noastre vii", şi „eu o văd mai ales în măsura jertfei pentru binele altora" (21). Omul nou este un erou, „în care trebuie să fie concentrat tot ce a putut strânge, mai bun, în timpul miilor

de ani, poporul român" (22).

Din iubirea de ţară şi de neam izvorăşte toată truda pe care o depun legionarii ca să realizeze omul nou, eroul naţional purtător al virtuţilor străbune: „Pentru Patrie vom face din fiecare român un erou gata de luptă, gata de jertfă, gata de moarte" (23).

Acest erou este chemat să clădească noul Stat românesc. „Statul nou presupune în primul rând, şi ca un lucru indispensabil, un tip nou de om. Un Stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe" (24).

Crearea omului nou se face din interior, de la sufletul individului şi al Neamului. Şi tocmai din această pricină omul nou este un om spiritualizat.

Sufletul este socotit de Mântuitorul mai de preţ decât lumea toată (Mt.. 16,26), iar Corneliu Zelea Codreanu îl socoteşte ca obiectivul cel mai important în procesul de educaţie iniţiat. „Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul naţiunii" (26), şi apoi le porunceste legionarilor: „chemaţi sufletul neamului la o viaţă nouă" (27). „Legionarii sunt chemaţi de Dumnezeu, ca după veacuri de întuneric şi asuprire, să sune trâmbiţa învierii neamului românesc (28).

Legionarii ucid în ei o lume coruptă, pentru a înnălţa o alta până la cer, ei răstoarnă domnia absolută a materiei pentru a o înlocui cu domnia spiritului, a valorilor morale" (29), deci ei aplică porunca lui Iisus: „căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui" (Mt.6,33).

Omul călăuzit numai de interese personale, deprins să şi le asigure prin orice fel de mijloace, este diametral opus omului nou şi el nu poate suporta modul de viaţă al legionarilor. Pe el legionarii îl incomodează, îl păgubesc şi din astfel de motive el devine un duşman al legionarilor. Pentru un „om de afaceri" sunt dezolante cuvintele Căpitanului: „La noi nu se putea câştiga nimic. Aici toţi

nu avem decât de dat: suflet, avere, viaţă, capacitate de dragoste şi încredere" (30). Dar şi aceste cuvinte îşi trag seva tot de la Iisus, care a zis: „mai fericit este a da decât a lua" (Fapt.20,35).

Urmând exemplul Domnului nostru Iisus Hristos care S-a jertfit pentru neamul omenesc, legionarii s-au jertfit iubindu-şi Neamul Românesc. Jertfa lor a fost conştientă şi de mai înainte prevăzută. Ei s-au pregătit pentru această jertfă, la care au fost părtaşi cei mai buni dintre ei. Jertfa lor n-a fost decât sublimarea iubirii de Neam şi de Dumnezeu. Prin trăirea lor în incandescenţă, prin jertfelnicia lor, cei mai buni dintre legionari au constituit elita legionară.

Pentru legionari ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră şi severă a vieţii: unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară (31). Faptul este sesizat de istoricul italian Michele Rallo, care remarcă la Mişcarea Legionară o particulară şi constantă vocaţie de sacrificiu (32).

Preocupările omului nou realizat de Mişcarea Legionară au fost punctate de Ion Moţa încă din anul 1936: „o ţară frumoasă, puternică,şi ascultătoare de Dumnezeu; să nu rămână ţara fără biserici, fără icoane, să nu lăsăm copiilor noştri o viaţă fără Hristos." Din nefericire, ţara a fost urâţită şi prin sfârtecarea frontierelor, şi prin alungarea lui Hristos, şi prin dărâmarea bisericilor, şi prin creşterea copiilor Neamului ca nişte animale fără Dumnezeu.

Filozofia creştină ortodoxă cere lepădarea de sine pentru a se contopi cu Absolutul (33).

Cel mai elocvent act de jertfelnicie pentru Hristos şi Neam este participarea celor opt legionari la războiul civil din Spania, culminând cu jertfa lui Ion Moţa şi a lui Vasile Marin.

Cărticica intitulată: *Testamentul lui Ion Moţa* conţine

cele mai tulburătoare fapte de credinţă şi de eroism produse de Mişcarea Legionară

Ei au fost „consideraţi drept cruciaţi moderni ai creştinătăţii orientale căzuţi pentru apărarea credinţei în occident şi ca oşteni latini care s-au jertfit în Spania pentru a apăra Europa de primejdia comunismului". (34).

„Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se clătina aşezarea creştină a lumii" (35). Ce fel de creştin poate să fie fiul lui Valter Roman, fiul celui care a tras cu mitraliera în obrazul lui Hristos? Ce fel de român a fost Nicolae Titulescu care a înzestrat armatele comuniste din Spania cu tunuri şi cu tancuri, plătite cu sudoarea creştinilor din România? Moţa se întreba: „Putem noi să stăm nepăsatori?", iar „patrioţii" de sub comanda lui Ana Pauker luptau ca să clatine „aşezarea creştină a lumii".

Ce distanţă între cei care şi-au vândut sufletul pentru un blid de linte şi cei opt legionari de pe frontul Spaniei, în numele cărora vorbeşte Ion Moţa: „Nu poate fi pentru om o cinste mai mare, o chemare mai plină de rost sufletesc decât aceea de a fi apărător al lui Hristos, al neamului tău creştin" (36).

Şi dacă răsturnăm afirmaţia lui Moţa vom găsi că nu poate fi o ruşine mai mare, o acţiune mai distrugătoare de suflet decât aceea de a fi vrăjmaş al lui Hristos şi al neamului tău creştin.

Pe frontul din Spania au luptat unii împotriva altora creştinii din România şi antihriştii din România.

Omul nou, spiritualizat, neînfricat, mărturiseşte, oferindu-ne exemplul său: „Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Hristos şi am mers fericit la moarte pentru El" (37).

Albul şi roşul mărţişorului se împletesc şi în dorinţa pe care Moţa şi-a exprimat-o de dincolo de moarte (iubirea lui Hristos şi a Neamului). Cel ce şi-a înfrăţit în cruntă îmbrăţişare sângele cu Pământul Spaniei creştine,

se gândeşte la ţara sa: „să faci din ţara noastră o ţară frumoasă" (38).

Şirul martirilor legionari n-a început cu Moţa şi Marin şi nici nu s-a încheiat cu ei. Numărul lor cine-l mai ştie?

Din şirul martirilor Bisericii, inaugurat de Sfântul Ştefan, ne vom opri la Sfântul Ignatie al Antiohiei, care în drum spre Roma, unde urma să fie martirizat, le scrie creştinilor care încercau să-i salveze viaţa: „Lăsaţi-mă să fiu hrană fiarelor, prin care se poate dobândi Dumnezeu. Lăsaţi-mă să imit patima Domnului meu" (39). Cu uşurinţă ni se impune asemănarea dintre Sfântul Ignatie şi Ion Moţa, deşi distanţa între ei este de nouăsprezece veacuri.

Sfântul Ignatie este omul cel nou realizat de creştinism, Ion Moţa este omul cel nou realizat de şcoala legionară.

Dinţii fiarelor din circul roman au făcut cu creştinii ceea ce au făcut gloanţele duşmane cu legionarii. A şi scris unul dintre cunoscători că „Pentru cei căzuţi, gloanţele nu însemnau o pedeapsă, ci o binecuvântare dorită. Ele săvârşeau cununia lor cu moartea legionară" (40).

Puterea mai presus de fire a jertfei, desăvârşirea iubirii de Neam şi Ţară, fortificarea omului nou, au făcut ca moartea pentru Neam şi Ţară să fie socotită o nuntă, un izvor de viaţă. „Nu-i temniţă să ne-nspăimânte, nici chin, nici viforul duşman, de cădem ucişi în frunte ni-i dragă moartea pentru Căpitan". „Moartea legionară ne este cea mai sfântă nuntă dintre nunţi".

Ca jertfă pentru Hristos şi Neam este apreciată şi uciderea inginerului Clime şi a doctorului Banea în închisoarea de la Râmnicu-Sărat (41), şi a altor mii de legionari care au înecat în sângele lor un destin tragic dar măreţ, uluitor de măreţ.

„Revoluţia legionară şi şcoala omului nou român

trebuiesc ancorate în oceanul adânc al destinului românesc". „Lacrimile şi sângele vărsat devin nestemate pe cununa cea nepieritoare a Neamului". „Jertfele, în decursul veacurilor, se convertesc în lumină" (41).

Şi martirii creştinismului şi eroii neamului ne sunt exemple de convertire în lumină.

Iubirea jertfelnică şi ierarhizarea valorilor sunt cerute de Mântuitorul Hristos şi reactualizate de Mişcarea Legionară.

Mântuitorul ne avertizează că „cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Şi cel ce nu-şi ia crucea şi nu-mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine" (Mt.10,37-38).

Mistuit de vâlvătaia iubirii jertfelnice, marele predicator al neamurilor se întreabă: „Cine ne va despărţi pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea, sau prigoana sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?" (Rom.8,35). „Pentru tine suntem omorîţi toată ziua; socotiţi am fost ca nişte oi de junghiere" (Rom.8,36). „Oi de junghiere", să ne amintim de cei 252 legionari ucişi în noaptea de 22/23 septembrie 1939. Cum au fost lăsaţi pe drumuri, prin pieţe, pe gunoaie. Printre trupurile lor profanate să vedem şi pe cei şapte preoţi ucişi ca nişte oi de junghiere, şi făcuţi privelişte oamenilor şi îngerilor. N-a fost un gest de demenţă? N-a fost o lucrare satanică?

Sfântul Pavel le mărturiseşte corintenilor câteva din suferinţele sale: „În osteneli, în închisori, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori" (2 Cor.11,23). „În primejdii de râuri, de tâlhari, de la neamul meu, de la păgâni, în cetăţi, în pustie, pe mare, între fraţii cei mincinoşi... în frig şi în lipsă de haine" (2 Cor.11,26-27).

Jilava, Văcăreşti, Râmnicul-Sărat, Aiud, Gherla, Suceava,

Delta, Canalul Morţii, reeducarea de la Piteşti, ... Câte bătăi, cât frig, câtă foame, câte boli, cât întuneric... „Până în ceasul de acum suntem goi şi suntem bătuţi, suntem pribegi" (1 Cor.4,11), „căci ni se pare că Dumnezeu ne-a arătat pe noi apostolii ca pe cei din urmă oameni, ca pe nişte osândiţi la moarte, fiindcă ne-a făcut privelişte şi îngerilor şi oamenilor" (1 Cor.4,9).

Ce privelişte s-a arătat îngerilor când au fost strangulaţi cei paisprezece, în frunte cu Căpitanul! Ce privelişte s-a arătat oamenilor când au fost numărate 252 de cadavre în aceeaşi zi pe tot cuprinsul României Mari!

Legionarii care supravieţuiesc închisorilor comuniste, vor înţelege că suferinţele lor au fost trăite şi de sfinţii apostoli şi de primii creştini, şi va încolţi în sufletul lor nădejdea că aşa cum a biruit creştinismul după trei secole de martiraj aşa va birui şi legionarul, omul cel nou.

Din adâncuri se înalţă legionarul.... „la glasul Arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu" (1 Tes. 4,16).

Omul cel nou şi în viziunea Bisericii şi în viziunea Mişcării Legionare este un biruitor al păcatului şi al morţii, un înaripat purtător al virtuţilor.

Într-un glas cu Sfântul Pavel, legionarii se înbărbătează unii pe alţii: „Drept aceea fraţilor, având întru sângele lui Iisus îndrăzneală, să intrăm în Sfânta Sfintelor, pe calea cea noua şi vie pe care pentru noi a înnoit-o, să ne apropiem cu inima curată" (Evr. 10,19-22).

Învierea lui Hristos este chezăşia învierii tuturor oamenilor (1 Cor. 15,20), după care urmează judecata de la sfârşitul veacurilor în urma căreia neamurile vor fi răsplătite împreună cu regii şi împăraţii lor. Cu această credinţă, socoteşte un vrednic legionar că „nu trebuie să ne mai fie teamă decât de păcatul şi laşitatea din noi" (42).

Omul nou nu ştie ce-i frica, el este un viteaz care nu se teme de moarte. În faţa tuturor ameninţărilor, a

tuturor pericolelor, el îl aude pe Hristos strigându-i: „În lume necazuri veţi avea, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea" (In.16,33). Omul nou, legionarul, ştie că Hristos a biruit lumea după ce a fost batjocorit, învinuit pe nedrept, chinuit, bătut, răstignit, omorît. Din soarta pe care a avut-o Hristos, legionarul a învăţat că cine refuză chinurile de pe Golgota, nu poate avea parte de înviere împreună cu Hristos.

Omul nou luptă cu păcatul, cu nedreptăţile până la sânge. Lui i-a spus Hristos: „Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie" (Mt. 10,34). „Foc am venit să arunc pe pământ şi cât aş vrea să fie acum aprins". (Lc. 12,49); „Vi se pare că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci sabie" (Lc.12,51).

O altă asemănare între Biserică şi Mişcarea Legionară o constituie folosirea rugăciunii şi a postului.

Legionarii postesc potrivit rânduielilor creştine miercurea şi vinerea. De obicei vinerea fac post negru, adică nu mănâncă nimic până la ora 18 seara. De asemenea ei respectă cele patru posturi mari din timpul anului.

Postul legionarilor are o notă socială aşa cum apare el la proorocul Isaia: „Voi postiţi ca să vă certaţi şi să vă sfădiţi şi să bateţi furioşi cu pumnul în masă; nu postiţi cum se cuvine zilei aceleia, ca glasul vostru să se audă sus. Este oare acesta un post care-Mi place, o zi în care omul îşi smereşte sufletul său?" (Is.58, 4-5). Rezultă că prin post glasul omului se aude sus şi că prin post omul îşi smereşte sufletul său.

Să alăturăm celor spuse de Isaia cu câteva sute de ani înainte de întruparea Mântuitorului, îndrumările pe care le dă Corneliu Zelea Codreanu legionarilor săi, la 18 februarie 1938: „În timpul postului nu se citesc ziare, nu se mai admite nici un fel de distracţii sau măcar ceva care ar putea distrage sufletul legionarului de la rugăciune,

nu se fumează. Nu se joacă cărţi, table, nu se merge la spectacole. Nu se fac discuţii contradictorii" (44).

Potrivit proorocului Isaia postul înseamnă: „Rupeţi lanţurile nedreptăţii, dezlegaţi legăturile jugului, daţi drumul celor asupriţi şi sfărâmaţi jugul lor" (Is.58, 6-7). Acest post recomandat de Isaia este tocmai ceea ce au pornit să înfăptuiască legionarii în România. Acest post include în sine revoluţia pentru realizarea căreia a pornit lupta sa Mişcarea Legionară

În circulara sa, din care am citat mai sus, Căpitanul, ca un profet al zilelor noastre, atacă miezul problemei, rostul spiritual al postului, caracterul său de exerciţiu duhovnicesc prin care „glasul" omului să se audă sus, şi prin care omul să-şi smerească sufletul său: „toată problema se pune în înfrângerea oricărei pofte, în biruirea trupului şi a materiei, în eliberarea sufletului de sub jugul materiei" (45).

În continuare, proorocul Isaia prezintă caracterul umanitar al postului: „Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăposteşte în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l şi nu te ascunde de cel de un neam cu tine" (Is.58.7). În ceea ce urmează, legionarii găsesc la prooroc o mare încurajare: „Dacă tu îndepărtezi din mijlocul tău asuprirea, ameninţarea cu mâna şi cuvântul de cârtire, dacă dai pâinea ta celui flămând şi tu saturi sufletul amărît, lumina ta va răsări în întuneric şi bezna ta fi-va ca miezul zilei". (Is.58,9-10). Isaia ne aduce aminte de legea ajutorului legionar, de jertfelnicia celor mai chinuiţi oameni, legionarii din închisori, care şi-au dat îmbrăcămintea celor mai goi decât ei, şi-au dat puţina mâncare pe care o primeau celor bolnavi (vezi cazul prezentat de N.Steindardt în *Jurnalul fericirii*), şi-au dat medicamentele lor, ca să salveze viaţa altora, conştienţi că ei, fără medicamentele oferite altor bolnavi, vor muri. Este ceea ce a făcut în închisoare Valeriu Gafencu cu Eduard

Wurmbrandt.

Aceste umbre abia vii, care abia mai răsuflau lângă mucegaiul celulelor, aceşti 4000 de legionari de care se „temea" şi colonelul Crăciun, directorul penitenciarului Aiud, găseau în spusele lui Isaia mângâiere: „Dacă dai pâinea ta celui flamând şi tu saturi sufletul amărît, lumina ta va răsări în întuneric şi bezna ta fi-va ca miezul zilei" (Is.58,10).

Ca urmare a acestui post-jertfă, după evenimentele din decembrie 1989, răsare o fâşie de lumină care alungă întunericul minciunii. „Dolofanii" de sub comanda colonelului Crăciun încep să spună adevărul. Bezna închisorilor se sparge. Suferinţele îndurate pentru vina de a-şi fi iubit Ţara şi Neamul se transformă în lumină. Postul, rugăciunea, suferinţele crunte la care au fost obligaţi legionarii îi îndreaptă către Dumnezeu şi ei supravieţuiesc: „El va da tărie oaselor tale şi vei fi ca o grădină adăpată, ca un izvor de apă vie, care nu mai seacă niciodată" (Is.58,11).

Prin post şi rugăciune, prin credinţă nelimitată, Domnul a dat tărie oaselor celor ce supravieţuiesc temniţelor. Cei care scriu la „Gazeta de Vest" şi la „Puncte Cardinale" sunt acum, potrivit cuvintelor lui Isaia „ca o grădină adăpată, ca un izvor de apă vie şi izvorul „nu va seca niciodată".

Voi care aţi postit şi v-aţi rugat în temniţe zeci de ani, voi, pe care lumea nu ştie să vă preţuiască, mângâiaţi-vă cu cele scrise de Isaia: „Pe vechile tale ruine vor fi ziduri noi, vei ridica din nou temeliile străbune şi vei fi numit reparator de spărturi şi înnoitor de drumuri, ca ţara să poată fi locuită". (Is.58,12). În consens cu Isaia, Căpitanul zice: „Chemarea istorică a generaţiei noastre: pe ruinele de astăzi, să clădim o ţară nouă, o ţară mândră" (46).

Cât de mult ţin legionarii la temeliile străbune!

Vechile şi noile ruine ale ţării îi mistuie. Ei vor, cu orice preţ, ca pe vechile ruine să înalţe ziduri noi, să repare spărturile din conştiinţa românilor, să refacă hotarele ţării, să împlinească dorinţa lui Moţa, o ţară frumoasă, puternică şi temătoare de Dumnezeu.

Pentru că diavolul este mai puternic decât oamenii, prin viclenia lui, şi oamenii nu-l pot invinge fără ajutorul lui Dumnezeu, Mişcarea Legionară prin post şi rugăciune cere ajutor. „Acest soi de demoni nu iese decât numai prin rugăciune şi post". (Mat. 17,21).

Rugăciunea şi postul i-a ajutat pe legionari în grelele lor încercări. Nădejdea lor, în faţa prigonitorilor, a rămas legată de Hristos. „Când vă vor da pe voi în mâna lor, nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela ce să vorbiţi: fiindcă nu voi sunteţi care vorbiţi, ci Duhul Tatălui vostru este care grăieşte prin voi" (Mt.10,20)

Ca un specialist în istoria religiilor, dar şi ca un legionar întemniţat, Mircea Eliade s-a pronunţat asupra practicilor creştine ale legionarilor. „Rare ori, în istoria creştinismului modern, posturile, rugăciunile şi credinţa oarbă în atotputernicia lui Dumnezeu au fost plătite cu mai mult sânge, ca în cazul legionarilor".

„Mai târziu, când tragedia se săvârşise, eram de-a dreptul fascinat descoperind aceeaşi credinţă imperturbabilă la rarii supravieţuitori ai masacrelor" (47). Mircea Eliade se referă la uciderea celor 44 de legionari în lagărul de la Miercurea Ciuc din anul 1939.

Să reţinem din textul lui Mircea Eliade că legionarii aveau o credinţă excepţională, „cum rare ori se întâmplă", că această credinţă a fost plătită cu neînchipuit de mult sânge, că şi după masacrarea legionarilor, cei rămaşi, „rarii supravieţuitori" ai masacrelor, aveau aceiaşi credinţă imperturbabilă.

E uşor să facă cineva sacrilegiul de a lua în râs astfel

de situaţii dramatice, dar este neînchipuit de greu să-l ridici pe om, prin educaţie, la astfel de înălţimi, pe astfel de piscuri cereşti. Aceştia sunt oamenii noi, creaţi, crescuţi, călîţi la şcoala spirituală a Mişcării Legionare.

Pentru creştinismul legionarilor sunt nenumărate mărturii; pe ei nu i-a ţinut în robie frica morţii (Evr. 2,14).

Îndemnul lui Codreanu: „în singuărtatea ta roagă-te lui Dumnezeu" adresat legionarului, ca şi deprinderea sa de a face post negru vinerea (48) sunt numai două dintre mărturiile la care ne referem mai sus.

În *Cărticica sefului de cuib*, la punctul 53, este expusă tema: „Rugăciunea ca element decisiv al victoriei" (49).

Să-l citäm iarăşi pe Mircea Eliade vorbindu-ne despre viaţa de lagăr a legionarilor. „Seara, rugăciunea colectivă se termină cu un impresionant *Cu noi este Dumnezeu* cântat de trei sute de voci. La ultimul etaj se afla o cameră rezervată pentru *rugăciunea permanentă*. Timp de o oră, ziua şi noaptea, un deţinut se ruga sau citea Biblia, şi nu se întrerupea decât în clipa în care intra cel care venea să-l înlocuiască. Şi fiindcă, firesţe, între orele trei şi cinci dimineaţa era cel mai greu să rămâi treaz, mulţi camarazi cereau să fie înscrişi pe liste tocmai pentru aceste ore" (50).

Practicarea rugăciunii de către legionari dovedeşte credinţa lor fierbinte, vie, că Dumnezeu îi aude, îi vede, le poartă de grijă. Pentru ei rugăciunea este o convorbire cu Dumnezeu, cu atât mai necesară, cu cât omul este mai înconjurat de greutăţi, şi cu cât dorinţa lui de a face bine este mai puternică şi mai dependentă de ajutorul lui Dumnezeu. Lipsa rugăciunii este ruperea de Dumnezeu, rătăcirea în haosul pierzării. Prin rugăciune legionarii primesc harul lui Dumnezeu care sporeşte puterile lor, care îi îmbărbătează, care-i ajută să biruie.

„Oamenii-scrie Căpitanul - au o singură posibilitate de contact cu Dumnezeu, rugăciunea." (51).

Urmând celor scrise de Sf.Ap.Pavel (Ef. 6,18) el îndeamnă pe legionari: „Rugaţi-vă necontenit, pentru că în momentul în care mănăstirile şi bisericile nu se vor mai ruga, ţara aceasta se va prăbuşi." Şi, urmând pe Sfântul Pavel (Ef.6,19), el cere: „Rugaţi-vă şi pentru noi, care suntem plini de păcate şi pentru biruinţa armatei noastre legionare-creştine" (52).

Despre răbdarea creştină şi cea legionară ar fi necesar un alt studiu, o altă documentare, datorită vastităţii problemei şi datorită fantasticelor situaţii în care legionarii au răbdat până peste limitele omenescului ca şi pentru faptul că inamicii Mişcării Legionare s-au coalizat în a ascunde de lume faptele de răbdare ale legionarilor.

Ca şi în problema virtuţilor teologice, ca şi în problema rugăciunii şi a postului, Mişcarea Legionară a urmat învăţătura Bisericii despre răbdare.

În calitatea lor de creştini, legionarii sunt cuprinşi în textele Sfintei Scripturi în care este recomandată răbdarea: „Fericiţi veţi fi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine" (Mt.5,11). „Dintre voi vor ucide şi vor prigoni" (Lc. 11,49). „Vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinarea lui Dumnezeu" (In. 16,1). „Prigoniţi fiind, răbdăm" (1 Cor. 4,12). „În bătăi, în temniţe, în tulburări" (2 Cor. 6,5). „Câte prigoniri am răbdat! " (2 Tim 3,11).

În toate aceste texte, ca şi în cele care vor urma se vor regăsi bătrânii legionari care mai sunt în viaţă. Ei au biruit prin răbdare. Răbdarea lor a fost eroică, mucenicească. Răbdarea lor s-a caracterizat prin bărbăţie, nu prin frică sau laşitate.

În Evanghelia Sa, Mântuitorul Hristos are cuvinte care sunt adresate direct legionarilor: „Îşi vor pune mâinile peste voi şi vă vor prigoni, ducându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători pentru

numele Meu, şi va fi vouă spre mărturie" (Lc.21, 12-13); „Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri, şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi, şi veţi fi ucişi de toţi pentru numele Meu" (Lc.21, 16-17). Profeţiile făcute de Mântuitorul s-au adeverit curând după întemeierea Bisericii, ca şi în veacul nostru cu soarta legionarilor.

Atunci, relatează Sfântul Luca, „chemând pe apostoli şi bătându-i le-a poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus. Iar ei au plecat din faţa sinedriului bucurându-se că s-au învrednicit, pentru numele lui Iisus să sufere ocară" (F.5, 40-41). Câte ameninţări au suportat. De câte ori li s-a interzis organizaţia. Câte „sinedrii" româneşti i-au ameninţat. Şi dacă legionarii au transformat închisorile în şcoli ale spiritualizării, ei s-au bucurat că au suferit pentru Neamul şi Ţara lor, căci mântuirea a fost condiţionată de răbdare (Mt.10,22), dându-li-se asigurări ucenicilor că „prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre" (Lc.21,19). Sfântul Apostol Iacov ne dă ca pildă de îndelungă răbdare pe prooroci şi pe Iov (Iac.5.10-11).

Există un eroism al răbdării pe care legionarii l-au practicat. Şi în răbdare s-a manifestat spiritul de jertfă, legionarii făcând din propria lor cenuşă cea mai formidabilă dinamită (53).

S-a făcut caz de „fanatismul legionar" care a fost folosit ca o dovadă că ei nu sunt creştini. Fanatismul a fost înjugat cu „extremismul" şi cu violenţa care nu pot fi socotite elemente creştine. Revista „Puncte cardinale" a tratat această problemă (an III, nr. 8-9, aug-sept 1993, p.7).

Putem învinui de fanatism şi pe Domnul nostru Iisus Hristos şi pe sfinţii Săi apostoli şi pe toţi martirii creştini.

Dacă voievodul Constantin Brâncoveanu n-ar fi fost fanatic ar fi cedat în faţa călăului care-i ucidea copiii. A avea curajul să afirmi adevărul şi să lupţi pentru el cu orice risc poate fi socotit fanatism, dar nu cu conotaţie

negativă! Fanatismul implică iubire jertfelnică nu ură nimicitoare, aşa cum susţin duşmanii Mişcării Legionare. Orice mare savant este extremist; orice mare artist este un extremist; orice mare postitor şi cel mai smerit călugăr pot fi socotiţi extremişti. A lupta până la ultima picătură de putere, a munci şi ziua şi noaptea este tot o atitudine extremistă. Se discută despre violenţa legionarilor ca oponent al toleranţei creştine. Cu motivaţie necinstită nu se face demarcarea între violenţa agresivă şi violenţa prin care se răspunde agresivităţii. Nu este observat cel ce atacă pentru a ucide, dar se socoteşte agresivitate lupta de apărare a celui atacat. Cel care trage cu tunul şi striveşte sub şenilele tancului mii de vieţi nevinovate nu este socotit violent, dar cel care apărându-se aruncă cu pietre în tanc este învinuit de violenţă.

Şi Mântuitorul, „blândul Pastor", a fost obligat să folosească violenţa şi Însusi îşi zice: „râvna casei tale M-a mâncat". Pe farisei îi numeşte făţarnici (Mt.23,13.14,15), „călăuze oarbe" (Mt.23,16,17,19,24), îi face „nebuni" (Mt.23,17,19). Pentru restabilirea ordinei, a demnităţii templului „făcându-şi un bici din ştreanguri, i-a scos pe toţi afară din templu, şi oile şi boii, şi schimbătorilor le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele" (In.2,15). „Râvna casei tale Mă mistuie" (In.2,17) a devenit motiv de violenţă. Şi dacă pentru Hristos a fost motiv de violenţă, şi drama prăbuşirii Neamului în prăpastia pierzării a devenit motiv de violenţă. Să nu se uite că în final această violenţă este plătită cu propria viaţă, cu propria cenuşă, cum a zis Ion Moţa.

Cel slab, cel nedreptăţit este învinuit de violenţă, iar cel puternic, oricât de mult sânge ar vărsa, oricât de multe victime ar face, nu este apreciat ca violent.

Aşa cum Hristos a fost învinuit că scoate demonii cu ajutorul demonilor şi că strică legea lui Dumnezeu, tot aşa şi legionarii au fost învinuiţi că fac şcoala crimei, că

sunt trădători de ţară, că sunt nişte nebuni. (54).

Ca să nu se vadă creştinismul legionar, ca să nu se audă glasul lor au fost puse la lucru maşini infernale.

Îngrijorat de asurzitoarea avalanşă de calomnii, Căpitanul a socotit că „lumea nici măcar nu va şti pentru ce ne-au omorît" (55).

În mijlocul celor pe care voia să-i salveze, cu ochii la suferinţele din ce în ce mai dureroase ale legionarilor, Căpitanul se vede izolat şi dispreţuit. „Nimeni nu s-a întrebat dacă mai putem suporta nesfârşitele chinuri fizice şi morale care de multe ori tindeau să depăşească puterile noastre de rezistenţă" (56).

După înmormântarea martirilor din Spania, Capitanul observă la guvernanţii din România o tendinţă fermă de provocare a Mişcării Legionare, pentru ca aceasta să reacţioneze şi pe baza ripostei să poată lua măsuri împotriva ei!

Supuşi la chinuri, nu-i de mirare că ei au ajuns „la limita de pe urmă a răbdării" (57). Ce ştiau miniştrii lui Carol al II-lea despre limita răbdării? Ca nişte răstigniţi, legionarii constată: „Curge asupra noastră ploaie de mişelii" (58).

Limita de pe urmă a răbdării! După unsprezece ani de chinuri cu multe vieţi de tineri pierdute, la 8 februarie 1938, într-o circulară adresată tuturor legionarilor din ţară, Corneliu Zelea Codreanu precizează: „Mişcarea Legionară, cu inima însângerată şi îndoliată, nu răspunde provocărilor nelegiuite la care a fost supusă. Atacaţi cum vreţi, loviţi cât puteţi. Noi nu avem nimic de răspuns şi nu vă fie teamă de nici o reacţiune" (59).

A rabda, a nu răspunde la provocări nu-i tot una cu a fi învins. „Oricât de groaznice ar fi suferinţele îndurate, ele lămuresc faţa unui neam, îi miruiesc fruntea cu azurul veşniciei" (60).

Creştinii au fost omorîţi 300 de ani, timp în care

sângele martirilor a devenit sămânţă pentru noi generaţii de creştini. Credem că Dumnezeu va rândui ca şi sângele legionarilor să fie sămânţă din care să răsară şi să crească noi generaţii de viteji luptători pentru Neam şi Credinţă.

Suportarea nedreptăţilor, chinul îngropat în fiinţa omenească face să crească o presiune interioară care poate să devină mai puternică decât vasul care o ţine, şi atunci se produce o explozie, vasul se sparge. Prevăzând ameninţarea acestei presiuni interioare, scrie Căpitanul: „tineretul acesta le-a răbdat pe toate, a înnăbuşit toate în sufletul său. Acum însă, după atâţia ani, dacă aş dori să dau un sfat lumii, aş striga: Feriţi-vă de cei ce rabdă" (61). Şi totuşi, contând pe o mare putere de stăpânire de sine, el le cere camarazilor săi: „...semnalând această nouă provocare îndemn legionarii la linişte" (62). „În faţa marii dureri, păstraţi calm de neînvins" (63).

Marşul din Basarabia, planificat pentru data de 20 iulie 1930, a fost interzis de guvern. „Legionarii s-au stăpânit, iar Codreanu a izbutit oricum să evite reacţii violente" (64). „Cui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt" (Mt.5,39). Şi totusi, George Coşbuc a scris: „Când nu vom mai putea răbda, Când foamea ne va răscula", iar legionarii, ajunşi la ultima limită a răbdării au cântat: „Un neam întreg însângera, N-am mai putut răbda"! „Cei ce sunt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele"(Gal.5,24).

După ani de crunte chinuri şi după punerea în pământ a celor ucişi fără vină, legionarii declară cu simţ de răspundere: „Noi afirmăm în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei că niciodată violenţele noastre n-au fost decât legitime apărări" (65).

„Echipele morţii" n-au fost organizate de legionari ca să ucidă pe cineva - aşa cum se calomniază - ci au fost formate din legionarii cei mai hotărîţi, ca să nu dea

înapoi din faţa primejdiei, chiar dacă ar fi ameninţaţi cu moartea. Nedreptăţile îndurate, chinurile suportate, împletite cu hotărîrea de a merge înainte, au dus la formarea echipelor morţii, a echipelor în care legionarii erau pregătiţi să moară pentru cauza Neamului. Dar, adevărul este dosit, iar minciuna care-l răstălmăceşte se răspândeşte.

Cultul morţilor face parte din învăţătura şi practica Bisericii, dar nimeni nu l-a practicat cu atâta ardoare şi cu atâta credinţă ca Mişcarea Legionară.

La fiecare şedinţă erau chemaţi cei căzuţi, şi de dorul lor se cânta „Plânge printre ramuri luna". Prezenţa celor căzuţi era cântată: „Cei ce-au căzut ucişi de gloanţele duşmane păşesc în rând cu cei ce au rămas". Legionarii ucişi fără judecată nu mai încap pe filele unui calendar. Deşi au trecut în Biserica triumfătoare, ei au rămas nişte luptători. Prin rugăciune noi îi chemăm să ne ajute, să ne întărească braţul, să ne îmbărbăteze pe noi care am rămas în Biserica luptătoare. Aşa cum trece seva din rădăcinile stejarului, din străfundurile pământului, către vârfurile cele mai înalte ale coroanei sale, aşa circulă şi seva morţilor noştri în sufletul, în mintea şi în braţele noastre.

De acolo de unde sunt, martirii legionari strigă: „Până când, Stăpâne sfinte şi adevărate, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru, faţă de cei ce locuiesc pe pământ?"(Ap.6,10).

Comunitatea de iubire dintre cei răpuşi de gloanţele duşmane şi cei ce au rămas este caracterizată prin admiraţia celor căzuţi în luptă de către cei rămaşi, dar şi de misiunea celor rămaşi, prin care se vor regăsi în aceeaşi stare. „Şi fiecăruia dintre voi [Cei martirizaţi] i s-a dat câte un veşmânt alb şi li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puţină vreme, până când vor împlini numărul şi cei împreună slujitori cu ei şi fraţii lor, cei ce aveau să fie

omorâţi ca şi ei" (Ap.6.11). Iată dar elementele creştine pe care le valorifică legionarii în felul în care practică cultul morţilor. Cultul morţilor este o îndatorire creştinească. „Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu: priviţi cu luare aminte cum şi-au încheiat viaţa şi le urmaţi credinţa" (Evr.13,7). Înfrăţirea prin moarte jertfelnică este tot o poruncă a Sfintei Scripturi, care-i mângâie pe legionari. „Şi am auzit un glas din cer, zicând: scrie: «Fericiţi cei morţi, cei ce de acum mor întru Domnul». Da, grăieşte Duhul, odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor vin cu ei"(Ap.14,13).

Problema iertării aproapelui este folosită de adversarii Mişcării Legionare ca un argument pentru a dovedi înstrăinarea lor de spiritul iertător al creştinismului. Dar lucrurile nu stau aşa. Nimeni nu poate să ierte un om care nu recunoaşte că a greşit. În rugăciunea de la taina mărturisirii duhovnicul îl avertizează pe cel ce a venit la spovedanie: „Să nu ascunzi de mine ceva din cele ce ai facut căci îndoite păcate vei avea; de vreme ce ai venit la doctor să nu te întorci fără vindecare". O condiţie a iertării este tocmai faptul de a recunoaşte că ai greşit. Toţi cei ce au fost pedepsiţi de legionari n-au recunoscut ca au greşit, ba, din contră au susţinut ca au lucrat cu dreptate.

Apoi, problema iertării aproapelui este tratată în funcţie de ceea ce trebuie iertat. Iertăm celor ce ne-au greşit nouă personal, dar nu pe cei care greşesc faţă de Dumnezeu, faţă de Neam şi Ţară. Mântuitorul însuşi a iertat pe cei ce L-au răstignit, dar a fost violent cu cei care au necinstit templul. El a zis: „Orice păcat şi orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta" (Mt.12,31).

O diferenţiere între problema iertării face şi Sf.Evanghelist Ioan: „Dacă vede cineva pe fratele său păcătuind

- păcat nu de moarte - să se roage, şi Dumnezeu va da viaţă acelui frate, anume celor ce nu păcătuiesc de moarte. Este şi păcat de moarte: nu zic să se roage pentru aşa păcat" (1 In.5,16).

O diferenţiere a păcătoşilor în funcţie de gravitatea păcatelor face şi Sf.Ap.Iuda în epistola sa: „Pe unii - şovăitori - mustraţi-i, pe alţii - smulgându-i din foc - mântuiţi-i; de alţii, însă, fie-vă frică, urînd şi cămaşa spurcată de pe trupul lor". (Iuda, 22-23;).

Nu se poate trece peste faptul că oamenii au o libertate care-i face responsabili pentru faptele lor, care-i acuză sau îi fericeşte. Iar, „plata păcatului este moartea", aşa cum le scrie Sfântul Pavel romanilor. (Rm.6,23).

Problema iertării este tratată tot în sensul diferenţierii care există între făptuitor şi gravitatea păcatului săvârşit de marele teolog rus Svetlov, în voluminoasa sa lucrare *Învăţătura creştină în expunere apologetică* tradusă şi tipărită la Chişinău înainte de al doilea război mondial.

În comportamentul legionarilor se găsesc elementele expuse în legătură cu iertarea, dar şi neputinţa omenească de a depăşi anumite limite ale răbdării, ale stăpânirii de sine. În anumite momente, prea tensionate, drama Neamului a depăşit logica iar calmul n-a mai putut fi păstrat. Prin această afirmaţie nu justificăm, ci ne explicăm cum a fost posibil.

Corneliu Zelea Codreanu a dat poruncă legionarilor: „Să iertaţi pe cei ce v-au lovit din pricini personale. Pe cei ce v-au chinuit pentru credinţa voastră în neamul românesc, nu-i veţi ierta" (66).

O altă problemă care trebuie prezentată pentru a contura şi mai clar legăturile dintre Mişcarea Legionară şi Biserică, este atitudinea în faţa morţii, foarte puternică în rândul opiniei publice datorită spiritului lor de sacrificiu, sârguinţei lor şi disciplinei de care dădeau dovadă.

Legionarii nu se tem de moarte, ei o privesc ca pe o

trecere în altă lume. Frica de moarte a obligat pe mulţi oameni să nu spună adevărul, să se ascundă, să fugă de îndatoririle pe care le aveau. Această constrângere a fost înlăturată de legionari: „În noi frica morţii tace". Întruparea şi opera mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos îi izbăveşte pe oameni de frică. „El s-a făcut om ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morţii, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe acei pe care frica morţii îi ţinea în robie toată viaţa" (Evr.2,14-15).

Pentru legionari „teama de necunoscutul morţii se risipeşte în văpaia dragostei. Dragostea deplină dizolvă aspectul terifiant al morţii şi înalţă sufletul într-o regiune de fermitate, încredere şi seninătate" (67). Această atitudine evidenţia „spiritul total de sacrificiu care se afla la baza Mişcării gardiste" (68).

Despre învierea cea de obşte, ce va avea loc la sfârşitul veacurilor, în vederea judecării universale, legionarii învaţă: „Esenţialul este să luăm aminte la Învierea lui Hristos; să nu pierdem legătura cu Dumnezeu, care nu va lăsa fără sprijin pe cei care se jertfesc pentru aşezarea „dumnezeieştii Sale dreptăţi" (69).

În spiritul preceptelor legionare zice profesorul Nae Ionescu: „A înviat Dumnezeu-Omul, lăsând să irumpă realitatea de dincolo, dincoace; şi a înviat Dumnezeu-Omul deschizând poarta celor de dincoace spre dincolo" (70).

Cu durerea înveşmântată în talent literar scrie Vasile Posteucă: „Cu ziduri de aramă, ură şi hrăpăreţie silnică împrejur, n-am avut încotro creşte decât spre cer, spre ziua cea mare a neamurilor" (71).

Nu numai indivizii vor învia la sfârşitul vremii. Vor învia şi neamurile care se vor face demne de veşmântul nemuririi, şi vor avea de dat socoteală Judecătorului Suprem, pentru a-şi justifica viaţa lor terestră. (72).

Împăratul David psalmodiază că „se vor închina Lui toţi împăraţii pământului, toate neamurile vor sluji Lui"

(Ps.71,11).

Proorocul Isaia vede în viitor că „vor umbla regi întru lumina ta şi neamuri întru strălucirea ta" (Is.60,3). Sf. Ioan, în *Apocalipsa* sa scrie: „Cine nu se va teme de tine, Doamne, şi nu va slăvi numele tău? Că tu singur eşti sfânt, şi toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea ta, pentru că judecăţile tale s-au făcut cunoscute" (Ap.15,4). Viziunea judecăţii neamurilor ne mai este prezentată: „Şi iată mulţime multă, pe care nimeni nu putea să o numere, din tot neamul şi seminţiile şi popoarele şi limbile, stând înaintea tronului şi înaintea Mielului, îmbrăcată în veşminte albe şi având în mână ramuri de finic" (Ap.7,9).

La judecata din urmă sunt prezenţi toţi martirii credinţei. „Aceştia care sunt îmbrăcaţi în veşminte albe, cine sunt şi de unde au venit? ...Aceştia sunt cei ce vin din strâmtoarea cea mare şi şi-au spălat veşmintele lor şi le-au făcut albe în sângele Mielului" (Ap.7,13-14). Da, spre mângâierea noastră, avem certitudinea că, aşa cum ni se spune în Apocalipsă, vom vedea pe Căpitan, pe Moţa, pe Marin, pe Clime, „mulţime multă" (Ap.7,9) de legionari ucişi fără judecată, ucişi mişeleşte, că în „strâmtorarea cea mare, şi-au spălat veşmintele lor şi le-au făcut albe în sângele Mielului" (Ap.7,14). În împărăţia lui Dumnezeu martirii legionari „nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu va mai cădea soarele peste ei şi nici o arşită; căci Mielul, cel ce stă la mijlocul tronului, îi va paşte pe ei şi-i va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" (Ap.16-17). Din aceste texte, din această credinţă, a izvorat afirmaţia Căpitanului: „ţelul final nu este viaţa, ci învierea. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia cu toţi morţii şi cu toţi regii şi împăraţii lor, având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, învierea din morţi, este

ţelul cel mai înalt şi mai sublim, către care se poate înălţa un neam" (73).

Astfel de mărturisiri nu mai pot fi comentate. În faţa lor rămâi copleşit de tăria credinţei, de curăţenia sufletească a celui care le face.

Creştinismul Mişcării Legionare este absolut aşa cum l-a predicat Domnul nostru Iisus Hristos, iar învierea morţilor este o realitate, cea mai importantă realitate a vieţii. Această realitate le-a dat puteri supraomeneşti şi ca să rabde în viaţă dar şi ca să înfrunte moartea. La suferinţele lor, la sângele lor vărsat pe toate drumurile ţării, la sângele lor în temniţe a luat seama Sf.Ioan când a scris: „Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus" (Ap.14,12).

Legionarii învaţă că, prin înviere „neamul este o entitate care îşi prelungeşte viaţa şi dincolo de mormânt. Neamurile sunt realităţi şi în lumea cealaltă, nu numai pe lumea aceasta" (74). şi, pentru ca să-şi documenteze credinţa sa , Corneliu Zelea Codreanu citează din Apocalipsa cap 15,4 şi 21,23-24, după care trage concluzia: „Nouă românilor, neamului nostru, ca oricărui neam din lume, Dumnezeu ne-a sădit o misiune, un destin istoric. Cea dintâi lege pe care un neam trebuie s-o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin, împlinindu-şi misiunea încredinţată" (75). În faţa acestui destin, şi pentru realizarea lui, Mişcarea Legionară a înfruntat toate vrăşmăşiile şi a luptat cu toată puterea. Din nefericire pentru România şi pentru poporul român, ea nu a reuşit sa ducă ţara pe linia destinului său.

Dacă legionarii au fost învinuiţi că dramatizează, că exagerează pericolele care ameninţă ţara, faptele care au urmat după exterminarea lor, au confirmat că tragismul lor corespundea unei situaţii dintre cele mai grele pentru Neam şi Ţară. Ţara a fost ciuntită, a fost robită cumplit 50 de ani, a fost umilită şi acum este aruncată în

mizerie, şi ameninţată cu dispariţia dacă nu acceptă voinţa altor stăpâni din afară, străini şi de credinţa creştinească şi de idealurile naţionale, şi de tradiţiile în care am fost crescuţi.

Legionarii au fost mistuiţi de simţul răspunderii. Pentru realizarea destinului nostru ca Neam, ei şi-au jertfit nu numai viaţa pământească dar chiar şi fericirea veşnică.

În situaţii de excepţie sunt necesare măsuri excepţionale şi aplicarea unor astfel de măsuri în situaţii limită nu înseamnă că suntem extremişti, ci că suntem puşi în situaţii extreme.

Într-o astfel de situaţie, a rostit Căpitanul fraza: „Când este vorba să aleg între moartea ţării mele şi aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului. Cred că sunt mai bun creştin dacă nu voi permite tâlharului să-mi aducă ţara la pieire" (76).

În faţa dezastrului care ameninţa Ţara, Neamul şi Credinţa, Mişcarea Legionară n-a putut să se alieze decât lui Hristos, cu Biserica Sa; n-a putut să se comporte decât aşa cum cereau interesele Neamului şi ale Credinţei, cu seriozitate dramatică şi cu măsuri dintre cele mai serioase. Tocmai în această seriozitate constă atitudinea religioasă a legionarilor faţă de politică.

Aşa cum observă Petre Ţuţea, legionarii au scos din vocabularul lor cuvântul glumă. Ei nu se joacă de-a politica, ei nu umblă cu jumătăţi de măsură, ei nu scot la licitaţie interesele Ţării şi ale Neamului; ei nu caută nici un profit personal, ei pun umărul acolo unde este mai greu (77).

Şi dacă am asemănat relaţiile dintre Biserică şi Mişcarea Legionară cu cele doua fire ale mărţişorului, să spunem că împletirea lor nu-i făcută numai pentru frumuşeţe, împletirea lor nu are numai un caracter decorativ, ci este o necesitate. Biserica îşi vede principiile

aplicate în viaţa politică, iar Mişcarea Legionară îşi construieşte edificiul său politic pe temeliile credinţei creştine.

Căpitanul şi Ion Moţa consideră politica şi religia două activităţi complementare, două discipline aflate în alianţă naturală. (78). Comandantul Horia Sima declară deschis că politica are câmpul de acţiune limitat şi tocmai pentru extinderea şi pentru eficienţa măsurilor sale, ea, politica, are nevoie de ajutorul Bisericii: „Politica, în accepţiunea ei ultimă niciodată n-ar putea să se dispenseze de ajutorul religios,căci îi lipsesc mijloacele harice" (79).

Am prezentat împletirea dintre învăţăturile legionare şi doctrina Bisericii, folosindu-mă de textele Sfintei Scripturi şi de cele mai clare expuneri făcute de întemeietorii Mişcării Legionare.

Pentru adeverirea celor scrise am folosit un „aparat critic" pe care, dacă tineretul l-ar verifica, şi-ar alunga neliniştile şi ar scăpa de negura în care îl învăluie duşmanii adevărului, ai Neamului şi ai lui Hristos.

„Ce zici tu de tine însuţi?" (In.1,22), a fost întrebarea căreia i- am creionat un răspuns.

Sunt conştient că acest răspuns are cel puţin două neajunsuri: a) Nu este nici complet şi nici suficient de bine sistematizat şi b) Expunând texte ca dovezi, prezentarea rămâne rece, argumentările sunt scurte sau chiar lipsesc, rămânând în seama cititorului să reflecteze asupra lor şi să tragă concluziile pe care textele prezentate le impun în mod logic.

Acelor cititori care vor fi nesatisfăcuţi de această expunere, le propun să caute cărţile citate şi să le parcurgă în întregime, să nu se oprească numai la paginile şi textele prezentate aici ca dovezi.

Suntem datori să căutăm adevărul. Să-l restabilim acolo unde a fost nimicit sau deformat. Trebuie să cunoaştem adevărul.

Dacă adevărul este strivit, trebuie să-l apărăm.
Cu cât este mai puternică minciuna, cu atât trebuie să fie mai jertfelnică lupta pentru restabilirea adevărului.

*

„La icoană"! „La Hristos"! El ne porunceşte: Căutaţi adevărul căci adevărul vă va face liberi.
„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL, VIAŢA"

Note

1. Pr. Dumitru Stăniloae, IISUS HRISTOS SAU RESTAURAREA OMULUI, Sibiu, 1943.
2. Cornelui Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.306.
3. Mircea Eliade, *op. cit.*, pag.136.
4. Petre Ţuţea, *op. cit.*, pag.93.
5. Mircea Eliade, *op. cit.*, pag.136.
6. Cornelui Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.256.
7. *Ibidem*, pag.78.
8. *Ibidem*, pag.295.
9. *Ibidem*, pag.5.
10. Michele Rallo, *op. cit.*, pag.23.
11. Virgil Mateiaş, NE-AM RIDICAT, apud „Almanah", pag.105.
12. Paul Geraud, CODREANU ŞI GARDA DE FIER, apud LUPTA TINERETULUI, pag.266.
13. Faust Brădescu, *op. cit.* pag.16.
14. Ion I. Moţa, CRANII DE LEMN, pag.113.
15. *Ibidem*, pag.154.
16. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB, pag.62.

17. *Ibidem.*
18. *Ibidem*, pag.64.
19. *Ibidem.*
20. Ion I. Moţa, CRANII DE LEMN, pag.175.
21. *Ibidem*, pag.204.
22. *Ibidem*, pag.206.
23. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB, pag.65.
24. *Ibidem*, pag.62.
25. *Ibidem*, pag.64.
26. *Ibidem*, pag.111.
27. *Ibidem.*
28. *Ibidem*, pag.15. Ideea este prezentată cu talent de poetul Radu Gyr în BALADA CLOPOTARULUI DIN STELE, în următoarele versuri: „Dacă pentru libertate nu duc sac cu plumbi în spate/ Dacă pentr-un colţ de pită/ nu scol coasă ascuţită/ dacă pentru neamul meu/ nu ridic toporul greu/ batăr fă-mă ca pe tata/ clopotar pe toată gloata/ batăr dăruie-mi putere/ să sun ceas de înviere/ Fă-mă crâsnic plin de vlagă/ să bat clopot noaptea-ntreagă/ să dea zările ocol/ Neamul meu din somn să-l scol" - citat după volumul SÎNGELE TEMNIŢEI - BALADE. Editura Marineasa, Timişoara, 1992, pag.198.
29. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.298.
30. *Ibidem*, pag.305.
31. *Idem*, în jurământul depus pe trupurile martirilor Ion Moţa şi Vasile Marin, la 13 februarie 1937, în biserica Sfântul Ilie-Gorgani din Bucureşti, apud „Almanahul", pag.188.
32. Michele Rallo, *op. cit.*, pag.22.
33. George Popescu, *op. cit.*, apud „Almanah", pag.121.

34. Michele Rallo, *op. cit.*, pag.56.
35. Ion I. Moţa, Testament, pag.9.
36. *Ibidem*, pag.27.
37. *Ibidem*, pag.10.
38. *Ibidem*, pag.16.
39. Antonie Plămădeală, TÂLCUIRI NOI LA TEXTE VECHI, Sibiu, 1989, pag.48.
40. Grigore Manoilescu, CU FRUNTEA SUS, în ziarul „Buna Vestire", din 22 septembrie 1940, apud „Almanah", pag.97.
41. Gheorghe Popa, JERTFA CELOR UCIŞI LA RÎMNICU-SĂRAT, apud „Almanah", pag.102.
42. Vasile Posteucă, DESGROPAREA CAPITANULUI, Madrid, 1977, pag.58.
43. *Ibidem*.
44. Corneliu Zelea Codreanu, Circulara Nr.147, din 18 februarie 1938, apud „Almanah", pag.197.
45. *Ibidem*.
46. *Idem*, PENTRU LEGIONARI, pag.462.
47. Mircea Eliade, MEMORII, Vol.II, Bucureşti, 1991, pag.30.
48. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB, pag.54 şi 136.
49. *Idem*, PENTRU LEGIONARI, pag.277; 360-361 şi 395.
50. Mircea Eliade, MEMORII, Vol.II, pag.30.
51. Corneliu Zelea Codreanu, SCRISOARE ADRESATĂ UNEI MĂNĂSTIRI, la 22 oct. 1935, din Bucureşti, apud LUPTELE TINERETULUI, pag.136.
52. Ion I. Moţa, CRANII DE LEMN, pag.174.
53. *Ibidem*.
54. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.209.
55. *Ibidem*.

56. *Ibidem*, pag.471.
57. *Ibidem*, pag.383.
58. *Ibidem*, pag.5.
59. *Idem*, CIRCULARA NR.143, din 8 februarie 1938, apud „Almanah", pag.196.
60 Vasile Posteucă, *op. cit.*, pag.71.
63. Corneliu Zelea Codreanu, CIRCULARA NR.139 din 6 februarie 1938, apud „Almanah", pag.200
64. Michele Rallo, *op. cit.*, pag.27
65. A.Vântu, ION MOŢA, schiţă biografică, în *Cranii de lemn*, pag.337
66. C.Z.Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.475
67. Michele Rallo, *op. cit.*, pag.55
68. Mircea Eliade, PROFETISM ROMÂNESC, de unde citãm: „Concepţia morţii în Mioriţa şi Balada Meşterului Manole, acceptarea morţii ca jertfă voluntară de sine - cu sensul unei nunţi cos-mice - moartea e jertfa supremă - e un mister prin care se desăvârşeşte - un nou mod de a fi - o nouă existenţă, pe un alt nivel, mai aproape de Dumnezeu" (Vol.I, pag.148). „Valorificarea morţii constituie una dintre cele mai fecunde victorii ale creştinismului - moartea e concepută ca un mister sacramental. O spiritualitate profund creştină având în centrul ei misterul Morţii salvatoare şi al jertfei de sine" (Vol.I.pag.151). Găsim în aceste texte justificarea cântecului legionar: „Moartea, numai moartea legionară/ ne este cea mai sfântă nuntă dintre nunţi"
69. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.107
70. Nae Ionescu, ROZA VÂNTURILOR, pag.67
71. Vasile Posteucă, *op. cit.*, pag.77
72. Horia Sima, CREŞTINISM, NAŢIONALISM şI DEMOCRAŢIE, apud „Almanahul", pag.83

73. C.Z.Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.425
74. *Ibidem*
75. *Ibidem*, pag.426
76. *Ibidem*, pag.411
77. Petre Ţuţea, *op. cit.*, pag.77 şi 83
78. Ion I.Moţa, CRANII DE LEMN, pag.19
79. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.142

Mărturia faptelor

Caracterul profund creştin al Mişcării Legionare (1) este confirmat de fapte.

În toamna anului 1920 se anunţa deschiderea cursurilor universitare la Iaşi fără serviciu religios. „Se proclamă lupta contra lui Dumnezeu, alungarea lui Dumnezeu din şcoală, din instituţii, din ţară" (2). Pentru că a luptat ca să se păstreze credinţa, Corneliu Zelea Codreanu a fost bătut aproape o jumătate de oră, dar a reuşit să obţină deschiderea cursurilor universitare cu rugăciune. „De atunci mi s-a înrădăcinat credinţa, care nu mă va părăsi, că cel ce luptă chiar singur pentru Dumnezeu şi neamul său nu va fi învins niciodată" (3).

În închisoarea de la Văcăreşti, Corneliu Codreanu şi cei împreună arestaţi cu el se roagă în biserica închisorii şi se leagă în faţa icoanei Arhanghelului Mihail. „De câte ori găseam biserica deschisă, intram şi ne închinăm la icoană. De atunci am început să iubesc icoana"(4).

Datorită întâlnirii cu un necredincios, aflăm că şi în Franţa Corneliu Zelea Codreanu făcea post negru în fiecare vineri. (5).

În Ţara Moţilor se revoltă împotriva tânărului care necinsteşte prin mâncări de frupt Vinerea Patimilor (6).

Îngrijorat că nu-i înţeles şi că asupra sa se revarsă noian de calomnii, Căpitanul scrie: „Singurul sprijin în mijlocul atâtor infernale uneltiri şi uriaşe asalturi, l-am găsit numai la Dumnezeu. Începusem să postim, post negru, toate Vinerile, iar în fiecare noapte, la ora 12, să citim acatistul Maicii Domnului" (7).

Martor întâmplător al trăirii credinţei creştine de către Căpitan, Vasile Posteucă scrie: „Căpitanul a ştiut de puterea misterioasă a rugăciunii. A ştiut să se roage. A practicat cu smerenie, cu ardoare, cu severă disciplină, rugăciunea. Se scula dimineaţa înainte de răsăritul soarelui şi se retrăgea pentru meditaţie şi cititul rugăciunilor. Se ruga. Indelung. Intens. Se ruga nu numai pentru sine ca suflet de om, ci şi pentru mişcare, pentru neam. ... Căpitanul se ruga. Şi ne-a învăţat şi pe noi să ne rugăm, să devenim oameni noi prin interiorizare, prin practicarea tăcerii, prin rugăciune. Ştia de marea putere a postului negru, a abstinenţei. Era ascet. Se ruga cu inima" (8).

Istoriseşte Vasile Posteucă cum l-a surprins pe Căpitan rugându-se în ziua de Sf.Gheorghe, 23 aprilie 1933, la Rădăuţi, în casa lui Vasile Iaşinschi: „Prin uşa întredeschisă l-am văzut în genunchi rugându-se. Nu m-a observat, nu m-a auzit. Era adânc în rugăciune. Faptul acesta m-a şocat. A trecut prin mintea şi inima mea ca un fulger, despicând cerul în două. Noi, jos, cântam, râdeam, povesteam năzdrăvenii din viaţa studenţească de la Cernăuţi. El însă se ruga. Stătea într-o bătălie. Angaja destinul unui neam întreg. Avea nevoie de ajutorul direct al lui Dumnezeu." (9). Se ruga pentru a avea succes în munca de înviere a Neamului Românesc. Căpitanul voia să se bată fără săbii, numai cu puterea rugăciunii şi cu marele ajutor al forţelor nevăzute. De aceea se ruga cu ardoare... Căpitanul aducea un element nou în luptă. Nu numai curajul şi fermitatea convingerilor, nu numai oratoria iscusită şi suportul tinereţii noastre nevinovate. Ci

o armă nouă. O formidabilă dinamită, rugăciunea. Politica devenea religie şi propaganda electorală rugăciune. „Trezit de tânăr copil la puterea miraculoasă a interiorizării şi rugăciunii,... hotărît să lupte pe viaţă şi pe moarte, Căpitanul a făcut apel la rugăciune, la trăirea creştină prin asceză şi meditaţie, la scoborârea adevărului cristic în viaţa de toate zilele, în munca oamenilor, în politică" (10).

După mai mult de 30 de ani de la întâmplarea care l-a cutremurat, legionarul Vasile Posteucă, ajuns în surghiun departe de ţară, îşi dă seama că „el a aplicat postul şi rugăciunea în viaţa noastră politică şi spirituală, pentru a opri răul şi corupţia, şi a creşte o generaţie de oameni noi, capabili de muncă şi credinţă, de eroism şi martiriu" (11).

În cadrul celor relatate de Vasile Posteucă ni se pare firească aprecierea lui Waller Hagen: „Codreanu avea mai mult profilul unui profet religios, decât acela al unui şef de partid. Cei care-l urmau îl venerau ca pe un sfânt" (12).

Acest om providenţial, CORNELIU ZELEA CODREANU, a înfiinţat Asociaţia Studenţilor Creştini la 20 mai 1922. (13).

La 4 martie 1923 a înfiinţat Liga Apărării Naţionale Creştine.

La 22 august 1923, s-a închinat în stradă, la Iaşi, porţile Mitropoliei fiind închise conducătorilor mişcărilor studenţeşti.

La 17 septembrie 1923 are loc la Câmpulung-Bucovina Congresul Ligii Apărării Naţionale Creştine, organizat de Corneliu Z.Codreanu. (14).

La 13 septembrie 1925, Corneliu Z.Codreanu pune piatra de temelie a Căminului Cultural Creştin din Iaşi, clădit cu braţele tineretului. (15).

În vara anului 1929, la Mănăstirea Putna s-a sfiinţit

steagul Legiunii Arhanghelului Mihail. (16).

La 10 decembrie 1929 se inaugurează biserica studenţească Sf.Anton, la Curtea Veche. (17).

La 24 ianuarie 1933, din ordinul Căpitanului, legionarii din Bucureşti şi studenţii, depun o cruce la Monumentul Eroului Necunoscut din Parcul Carol (18).

La 29 mai 1934, Căpitanul a condus un grup de tineri intelectuali care au depus o icoană la schitul de lemn de pe Muntele Rarău, unde Căpitanul locuise cu Ion Moţa şi cu Frăţiile de Cruce (19).

Din iulie până în octombrie 1934, legionarii au lucrat 97 de zile la reconstruirea bisericii ruinate din Cotângenii-Mari, judeţul Soroca (20).

În primăvara lui 1935 legionarii au organizat la Craiova Congresul Studenţilor Români Creştini, care şi-a desfăşurat lucrările în zilele de 17-19 aprilie 1935.

În Tabăra de Muncă de la Drăgăşani, legionarii au lucrat de la 13 iunie până la 14 august 1935 - fabricând 100.000 de cărămizi destinate zidirii catedralei din acel oraş.

De la 30 iunie până la 15 septembrie, legionarii au lucrat cărămizi şi au clădit mănăstirea Izbuc, judeţul Bihor.

De la 1 iulie până la 16 septembrie 1935, legionarii au lucrat la Buga, judeţul Lăpuşna, la temelia unei mănăstiri.

De la 1 iulie până la 10 octombrie 1935, legionarii au clădit o biserică la Acilin, judeţul Sibiu.

De la 8 iulie până la 15 septembrie 1935, legionarii construiesc un drum prin stâncă la Mânăstirea Arnota, judeţul Vâlcea. Au lucrat 242 legionari.

De la 8 iulie până la 8 septembrie 1935, legionarii au lucrat 100.000 cărămizi pentru construirea bisericii în comuna Marca, judeţul Sălaj.

De la 8 iulie până la 6 octombrie 1935, legionarii au

lucrat 100.000 cărămizi pentru a zidi o biserică în comuna Valea-Mare, din judeţul Bălţi (21).

De la 9 la 26 august 1935, legionarii au lucrat la pietruirea curţii bisericii şi la repararea bisericii din Baciu, judeţul Braşov. (22).

La 17 august 1935, grupul legionarilor din Buşteni, ridică o cruce pentru pomenirea lui VIRGIL TEODORESCU, primul legionar asasinat în lupta electorală.

De la 16 septembrie până la 4 octombrie 1935, legionarii au construit şase diguri ca să împiedice revărsarea apelor Oltului asupra avutului Mănăstirii Mamu din judeţul Vâlcea.

Trebuie să însemnăm şi faptul dureros şi cu anevoie de înţeles că la 4 octombrie 1935, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române interzice munca voluntară a legionarilor pentru repararea şi construirea de biserici (23).

La 22 martie 1936, legionarii ridică o troiţă la Olteţ, în judeţul Făgăraş.

La 1 mai 1936 s-a deschis Tabăra legionară din Rădăuţi, condusă de Prof.univ.Traian Brăiloiu, care a construit în oraşul Radăuţi biserica Arhanghelului Mihail, pe care au demolat-o comuniştii.

În lunile august şi septembrie 1936, în Tabăra legionară de la Susai - Predeal - legionarii adună osemintele ostaşilor români care rămăseseră neîngropate şi organizează un cimitir care să adăpostească mormintele eroilor neamului. La 5 septembrie 1936 jandarmii năvălesc în Tabără, distrug mormintele şi maltratează şi alungă pe legionari (24).

La 5 octombrie 1936 se sfinţeşte la Azuga o troiţă lucrată de legionari.

La 10 ianuarie 1937 profesorul Nae Ionescu deschide, la biserica Sfântul Anton din Bucureşti, un ciclu de conferinţe cu tema largă: Ştiinţa şi Credinţa (25).

La 7 septembrie 1940 a fost o zi de rugăciune şi de

pomenire a eroilor Mişcării Legionare în toate oraşele, târgurile şi satele ţării (26).

Acestea nu sunt decât partea cea mai cunoscută, dar mărturisirea legionarilor este mult mai bogată în fapte.

Despre această latură a muncii, a jertfei pe care au depus-o legionarii pe altarul credinţei strămoşeşti nu se scrie în ziare, în reviste, nu se vorbeşte la radio şi la televiziune. De ce?

Despre faptul că regimurile de până la 6 septembrie 1940 au ucis fără judecată mai mult de 500 de legionari nu se scrie şi nu se vorbeşte, dar despre cele cinci victime pe care le-au făcut legionarii scoşi din fire, care n-au mai putut răbda, se face atâta caz. De ce? Numai Duca, Stelescu, Armand Călinescu, Iorga şi Madgearu au fost oameni? Cei 500 de legionari n-au fost oameni? Sau există oameni superiori şi oameni inferiori?

Avem atât de multă nevoie de adevăr. Adevărul este aurul nostru curat peste care s-a turnat şi se toarnă tone de bălegar; adevărul este sufletul nostru strivit, adevărul este viaţa noastră răstignită, dar oricât de stâlcit ar fi de vrăşmaşii Neamului şi Credinţei, Adevărul rămâne nădejdea noastră, Învierea noastră.

„Prigoniţi, bătuţi, întemniţaţi, omorâţi, creştem spre ziua cea mare a învierii neamurilor" (27).

O, voi care nu aveţi nimic sfânt, voi care v-aţi făcut unelte ale diavolului, tatăl minciunii, voi care îi împachetaţi pe legionari în şcoala crimei şi a violenţei, citiţi circulara lui CORNELIU ZELEA CODREANU Nr. 147, din 17 februarie 1938, care stă la dispoziţia tuturor de 56 de ani şi vedeţi şi înţelegeţi că ea vine de la un om cinstit, de la un creştin integru şi se adresează unor creştini smeriţi, ascultători. (Vezi anexa.)

Vom încheia această documentare, menită să restabilească adevărul cu rugăciunea eroului, a eremitului, a profetului care a fost învrednicit de ştreang pentru

credinţa şi pentru faptele sale de vitejie, a CĂPITANULUI Legiunii Arhanghelului Mihail.

„Ai grijă Doamne de toţi ai mei.

„Primeşte-i sub scutul Tău.

„Iartă-i.

„Odihneşte-i.

„Celor vii dă-le tărie asupra celor potrivnici, întru biruinţa României Creştine Legionare, şi apropierea de Tine Doamne a neamului meu românesc, întru nădejdea învierii lui, amin".

Note

1. XXX DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN, culegere de texte, pag.266.
2. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.41.
3. *Ibidem*, pag.43.
4. *Ibidem*, pag.179.
5. *Ibidem*, pag.341-342.
6. *Ibidem*, pag.360.
7. *Ibidem*, pag.395.
8. Vasile Posteucă, *op. cit.*, pag.87-88.
9. *Ibidem*, pag.89.
10. *Ibidem*, pag.90-91.
11. *Ibidem*, pag.91.
12. XXX DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN, pag.265
13. Cronologie, în Ştefan Palaghita, ISTORIA MIŞCĂRII LEGIONARE, SCRISĂ DE UN LEGIONAR, Bucureşti, 1993, pag.15.
14. *Ibidem*, pag.16.
15. *Ibidem*, pag.13.
16. XXX DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN, pag.134
17. Ştefan Palaghita, *op. cit.*, pag.19.
18. *Ibidem*, pag.21.
19. *Ibidem*, pag.22.
20. *Ibidem*, pag.22.
21. *Ibidem*, pag.23.
22. *Ibidem*, pag.24.
23. *Ibidem*, pag.25.
24. *Ibidem*, pag.35.
25. Vasile Posteucă, *op. cit.*, pag.77.
26. *Ibidem*.
27. Ion I Moţa, TESTAMENT, pag.43.

Anexă

CIRCULARA NR.147

Mişcarea Legionară îndeamnă pe toţi oamenii legaţi cu sufletul de ea, ţărani sau orăşeni, tineri sau bătrâni, să facă post şi rugăciuni timp de o săptămână, începând de Vineri seara, 4 Martie 1938.

În cele două Vineri şi Miercuri se va ţine post negru.

ss. Corneliu Zelea Codreanu

ÎN TIMPUL POSTULUI

A. Se citeşte de mai multe ori pe zi Paraclisul Maicii Domnului, pag.62-82, broşurica, ediţia anului 1899 (Librăria Pavel Suru, Calea Victoriei, Bucureşti).

B. Nu se citesc ziare, nu se mai citesc nici un fel de cărţi, nu se mai admite nici un fel de distracţie sau măcar ceva care ar putea distrage sufletul legionarului de la rugăciune.

C. Nu se fumează, nu se mănâncă nimic Miercurea şi Vinerea; în celelalte zile, numai post.

D. Nu se joacă cărţi, table, nu se merge la spectacole. Nu se fac vizite decât numai pentru rugăciune.

E. Toată problema se pune:

a) în înfrângerea oricărei pofte, în biruirea trupului şi a materiei;

b) în eliberarea sufletului de sub jugul materiei;

c) în concentrarea lui, în rugăciune, deci în apropierea cât mai mult de morţi, de sfinţi, de Mântuitorul Iisus Hrostos, de Dumnezeu.

Chemaţi morţii să se roage totdeauna alături de voi. Chemaţi-l pe Moţa.

F. Nu se fac discuţii contradictorii, care să ne facă să uităm că suntem în rugăciune.

G. Ţinuta, pretutindeni; acasă, pe stradă, în tren, ca în Biserică.

Legionarii şi legionarele trebuie să ştie că nu este vrăşmaş care să lupte şi să biruiască în contra postului şi a rugăciunii.

Cei ce vă rugaţi, fiţi siguri că în calea voastră totul se va lumina.....

ss. Corneliu Z.Codreanu
18 februarie 1938

Horia Stamatu

Acatistul Moţa - Marin

Noi lacomii pământului, noi câinii
fară ţară să scoatem capul
din beznă să ne luminăm.
Noi uitătorii minunilor, noi batjocoritorii
sângelui dumnezeiesc
să ne oprim şi să ne minunăm.
Noi huliţii îngerilor, pismaşii
neprihănirii, cupe golite
să ne adunăm glasurile pierdute
pe vămile pustiei şi să cântăm:
Slavă morţii roditoare
Slavă morţii născătoare de viaţă
Sărăcia celor lipsiţi de trup
Pentru o mai curată înfăţişare
Pentru o mai grabnică înălţare
Slavă fiilor tăi prigoniţi Iisuse
Slavă soldaţilor Tăi
Ion şi Vasile
Smulşi dintre vieţile noastre întristate
De o mai neauzită chemare
De urgia dragostei Tale
De vitejeasca lor mărturie.
Noi cărora soarta nu ne-a dat
atât de fericită moarte
Noi trestiile plecate de toate vânturile
Noi ţărâna risipită de treceri
Noi lutul frământat de diavoli

Să ne adunăm glasurile amuţite
de mirare şi să ne rugăm
Pentru a vrednici vreodată moştenirea morţilor noştri
Pentru a nu-i face să se cutremure
În liniştea nesfârşită a cerului
Pentru a nu le tulbura somnul
Pentru a nu goni de la ei
legiunile Atotputernicului
Pentru a nu întuneca vreodată
Crucea care i-a călăuzit.
Ţie Ioane îngerească întruchipare
Ţie Vasile neînfricoşat însoţitor
Vouă răzbunători ai Crucii pângărite
Luptătorii neamului să se închine
Legionarii neamului să se închine
Mereu văzând cumplita
voastră întâmplare
Mereu văzând cumplita
morţii îngenunchiare
Când Bisericile se năruiau
Când Iisus rătăcea schingiuit
Prin cetăţile pângărite
De ura celor fără de ţară
Când duhul Spaniei se clătina
Lunecând spre apele morţii
Şi Ioane, cerească făptură
Tu, tu Vasile iubitor al morţii
V-aţi întins trupurile voastre preacuviincioase
Pentru sprijinirea Crucii zdrobite
Pentru a feri obrazul de floare, al lui Cristos.
Fii născuţi din unirea cerului cu acest pământ
Turma călăuzită de aurul marei stele din Răsărit
Neam păstrător al nepieritoarelor seminţii
Arbore din care uraganele
Au smuls crengi încărcate de rod.

Plângi şi bucură-te la îngropăciunea
Mugurilor tăi căzuţi;
N-ai să-i mai vezi niciodată
Dar din ei va răsări primăvara
Nesfârşitelor bucurii.
Plaiurile pustiite de lupi şi tâlhari
Vor fi iar verzi şi pline de soare
Plaiurile bătute de viscol şi arşiţe
Vor fi iar mângâiate de zefiri
Mugurii tăi se vor deschide arbore milenar
Seminţiile tale vor învia neam păstrător
Ca flăcările sub cenuşe
Steaua Răsăritului va lumina din nou
Cerul nu va mai fi despărţit de pământ.
Legiunile Arhanghelului şi legiunile satanei
Se măcinau pe întristatul pământ al Spaniei
Şi morţi nenumăraţi umpleau şanţurile în flăcări
Tu Ioane Făt Frumos al legiunii
Şi tu Vasile neînfricoşat luptător,
Purtaţi de nevăzutul Arhanghel
De neuitata făgăduinţă a Bunei Vestiri
Treceaţi peste spicele morţii
Ca într-un cântec doar de voi auzit.
Prin crâncena ploaie de oţel
Aruncată peste trupul
Fără de moarte al Mielului
Braţele voastre îşi făceau loc
Secerând moartea,
Luminând întunericul,
Stârnind prăpădul.
Bucură-te neam şi plângi năpraznica moarte
A celor plecaţi din trunchiul tău
Biruinţa lor e mai tare decât moartea
Bucură-te neam care după veacul din urmă
Cu morţii tăi scumpi înainte

Te vei înfăţişa la judecată
Cu legiunile răpuse de vrăjmaşi
Gata pentru slava odihnei veşnice,
Bucură-te neam însângerat de colţii atâtor fiare
Jalea pieirii vitejilor e trecătoare
Ei ne-au deschis porţile veşniciei.
Dar bietele noastre puteri
În izvoarele Cerului găseau împrospătarea
Şi cerul şi-a oprit zăgazurile
Sfântul Paraclet v-a răpit:
Pe tine Ioane spaima întunericului
Pe tine Vasile fiu al zorilor
Pentru odihnă şi răcoare veşnică
Pentru liniştea vieţii fără sfârşit
Pentru răsplata cuminţeniei voastre.
Bucuraţi-vă mame ale eroilor:
Îngerii leagănă în cântecele lor
Bucuraţi-vă copii ai eroilor:
Laurii morţii lor
Pururi vă vor înălţa.
Bucuraţi-vă camarazi ai eroilor:
Frăţia voastră e cu sânge legată în veşnicie
Bucură-te că te-ai răcorit
Cu sângele cavalerilor străini
Din el vor creşte florile unei lumini
Mai scumpe ca aurul jefuit
De piraţii tăi.
Abătuţi asupra ta.
Bucuraţi-vă morţi ai Legiunii Arhanghelului
Bucuraţi-vă morţi dintre ruinele Apocalipsului
Bucuraţi-vă anonimi ai Legiunii Străine
Lei neînfricoşaţi din El Tercio.
Bucuraţi-vă de calda lor tovărăşie
În lumea palidelor suflete
Glasurile voastre linştite pentru vecii vecilor

Se vor înţelege în aceaşi limbă
În limba eroilor dăruirii vieţii nesfârşite şi slavei.
Bucură-te liberatul lui Dumnezeu, Ion
Bucură-te descătuşatul dintre cele pământeşti, Vasile
Bucuraţi-vă eroi ai Arhanghelului
Bucuraţi-vă nestimate ale Legiunii
Bucură-te Ioane, Cerb al pădurilor cereşti
Bucură-te Vasile, Vultur al stelelor
Bucuraţi-vă eroi fără de moarte;
Din trupurile voastre va creşte
Un pământ nou al libertăţii şi al fericirii.
Duhurile voastre vor adia
Priveghiul o viaţă tânără şi senină.
Bucură-te Ioane întâiul Botez al focului
Bucură-te Vasile stană de piatră la hotarele vieţii
Din trupurile voastre vor creşte
Mlădiţele verzi ale legiunii
Din duhul vostru se vor împărtăşi
Cu taina neîntinatei vitejii.
Bucuraţi-vă cupe ale sufletului românesc
Bucuraţi-vă inimi dăruite îngerilor
Bucuraţi-vă spade încrucişate
Pentru paza tronului ceresc
Bucuraţi-vă flăcări pierdute pentru todeauna.

Plângeţi codri prin care paşii lor voinici
Au lăsat urme în căutarea urşilor
Plângeţi coline peste care viteji înstrăinaţi
Şi-au purtat dorurile şi aleanurile
Plângeţi plaiuri pe care florile
Se plecau la tercera lor.
Plângeţi ziduri vechi de Biserici
Care le-aţi auzit rugăciunile
Care le-aţi alinat tânguirile

Bucuraţi-vă martori răstigniţi
La răscrucea lumilor.
Bucuraţi-vă suflete fără prihană
Bucuraţi-vă picături de cer
Pierdute odinioară prin lume
Amintirea voastră va fi rouă cerească
În începutul unei veşnice dimineţi
Dimineaţa aşteptării neamului
Dimineaţa schimbării la faţă
Dimineaţa Bunei Vestiri.
Bucuraţi-vă ursitoare
Care aţi vegheat naştera eroilor
Plângeţi ursitoare
Care ştiaţi dinainte pătimirea martirilor
Vegheaţi ursitoare viaţa lor suprafirească
Ţeseţi-le ursitoare pânza domnească
Pentru înfăţişarea din urmă
Pentru mărturisirea de la sfârşitul lumii
Fiţi preaslăviţi îngeri care i-aţi ridicat
Îngeri ce peste vămile văzduhului
Uşurinţa sufletelor neprihănite aţi purtat
Păziţi-le odihna soldaţi ai cerului
Să nu se afle tristeţea
Camarazilor rămaşi pentru luptă
Să nu se afle jalea păsărilor care nu mai cântă
Jalea sălbăticiunilor ascunse în codri.
Când luna va goni noaptea
De pe coline, din câmpuri, din mirişti
Fecioarele neamului în van căuta-vor
Urmele adormiţilor voinici
Zânele codrilor şi zânele lacurilor
Se vor tângui în nopţile prealuminate
Şi pe ţărmul celălalt vor înălţa palate
Pentru primirea fericiţilor miri.
Pentru naşterea lor în sânul veşnicei adormiri

Se vor turna peste cripte
Râuri de apă vie
Şi Feţii Frumoşi vor învia
Cu săbii de foc în mâini
Mai tari decât viaţa, mai tari decât moartea
Mai tineri ca tinereţea, mai bătrâni ca vremea
Din zori până noaptea se vor lupta
Fără să cruţe, fără odihnă
Zânele codrilor, zânele lacurilor
Şi vor împărtăşi de pe cer
Legiunea istovită de moarte
Va găsi pe o colină de trandafiri
Fluturând flamura Bunei Vestiri
Şi-n acea minunată dimineaţă
Neamul osândit va primi schimbarea la faţă.
Legiunea răcorită de roua harului
Va cânta biruinţa neamului
Va scoate Crucea ascunsă de hoţi în pământ
Va vedea Arhanghelul
Ridicat pe cer
Făt Frumos se va arăta
Păsările vor începe să cânte
Sălbăticiunile iar vor roi prin codrii
Zânele nu se vor mai tângui
Fecioarele neamului n-or mai rătăci
În nopţile cu lună pe urmele voinicilor

Noi pământeşti rămăşiţe, grămezi de oase
fără suflet, robi ai păcatelor
de moarte, încă odată să ne minunăm
Noi râmele mâncătoare de pământ
Cârtiţele oarbe şi fără Dumnezeu
Din neguri să scoatem capul
pentru totdeauna să ne luminăm.
Noi răufăcătorii, slugile păcătoase

Noi muţii lui Dumnezeu să ne adunăm
glasurile şi neobosiţi să cântăm
Slava morţilor fără prihană
Slava primilor ucişi de satană
Slava mieilor sfâşiaţi de lupi
Slava celor rămaşi fără trup
Slava fiilor Tăi prigoniţi Iisuse
Slava soldaţilor Tăi: Ion şi Vasile
Smulşi dintre vieţile noastre întristate
Pentru o mai curată înfăţişare
Pentru o mai grabnică înălţare
De o nemaiauzită chemare
De potopul dragostei Tale
De înţeleapta lor nebunie.

„Ideea Românească" , nr. 1/1937

Cuprins

Mişcarea legionară şi credinţa strămoşească (Pr. V. Moise) 3

- Creştinism şi naţionalism 5
- Omul nou 31
- Mărturia faptelor 66
- Anexă 74

Acatistul Moţa - Marin (Horia Stamatu) 77

Lei 2000

Împăcarea Românlei cu Dumnezeu nu se poate face cu oameni corupţi, cu politicieni care se folosesc de putere pentru interesele lor şi nu pentru mântuirea Ţării şi a Neamului.

Creştinismul Mişcării Legionare este absolut aşa cum l-a predicat Domnul nostru Iisus Hristos, iar învierea morţilor este o realitate, cea mai importantă realitate a vieţii. Această realitate le-a dat puteri supraomeneşti şi ca să rabde în viaţă, dar şi ca să înfrunte moartea. La suferinţele lor, la sângele lor în temniţe, a luat seama Sf. Ioan când a scris: "Aici este răbdarea sfinţilor care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa în Iisus" (Ap. 14,12)

ISBN: 973-96726-0-4